THKP-C
ve
İKİ SAPMA

DEVRİMCİ SOL

THKP-C
ve
İKİ SAPMA

DEVRİMCİ SOL : 6
BİLİMSEL ELEŞTİRİ DİZİSİ : 2

ADRES : Çadırcı Sok. No. 15 EMİNÖNÜ/İST.
DİZGİ/BASKI : GÖKTAŞ MATBAASI
BASKI TARİHİ : OCAK 1980
SORUMLU MÜDÜR : HAYDAR BAŞBAĞ

DEVRİMCİ SOL

THKP-C
ve
İKİ SAPMA

İÇİNDEKİLER

- ÖNSÖZ 7
- DY'UN THKP-C ELEŞTİRİLERİ İNKÂRCILIĞINI BELGELİYOR 11
- **MLSPB**, THKP-C'Yİ FOKO'YA İNDİRGİYOR 32
- YENİLGİ VE ÇIKARACAĞIMIZ DERSLER 47
- ÖNCÜ SAVAŞI VE DY - DK 57
- BUGÜNKÜ PARTİLEŞME SÜRECİNİN DÜNDEN ÖRGÜTLENME VE OBJEKTİF - SUBJEKTİF ŞARTLAR AÇISINDAN FARKLILIĞI 86
- KIRSAL ÇALIŞMA VE ÖNEMİ 94

ÖNSÖZ

Hareketimizin ortaya çıkışından bu yana, gerek Oligarşi saldırılarını durmadan arttırmış, gerekse THKP-C adına konuştuğunu iddia eden tüm sağ ve «sol» sapma akımlar hareketimize karşı karalama ve suçlama kampanyasını bugüne dek sürdürmeğe devam etmişlerdir.

Gerçek bir savaşçı parti olabilmenin ön koşullarından biri, devrimin temel meselelerinde açık ve net bir birliğe sahip olmaktır. Türkiye'de her renkten tüm gruplar bu gerçeği tekrarlamasına rağmen, kendi görüşlerinin netleşmesi ve devrimci teorinin gelişen sınıflar mücadelesinin yolunu aydınlatması sorununa somut cevaplar getirmekten çok, biribirlerini mat etme ve küçük burjuva entellektüel polemiklerden öte bir duruma gidememişlerdir.

Ve Türkiye solunda, devrimci pratiği aydınlatan, hayatın içinde zenginleşen Marksist-Leninist teori değil, «laf salatası» yapılmaktadır.

Pratikteki deneylerden çıkan ve somut pratiği yönlendiren zengin bir teori üretilmeden, kadroların teorik keşmekeşten kurtulabilmesinin yolu yoktur. Teori, pratiğin örgütlenmesine hizmet etmeli ve her geçen gün pratiğin yolunu aydınlatan, neyin nasıl yapılacağını açıklayan bir rota izlemelidir. Teori konusunda da (sağ ve «sol» şekillen-

mesine paralel olarak) kimileri teoriyi küçümser bir tavra girerken, kimileri de yukarıda özetlemeye çalıştığımız, **somut konuşmak** yerine çok «laf» etmeyi seçmektedirler.

Devrimci bir hareketin tavrı bu olmamalıdır. Bizim teorimiz her geçen gün biraz daha zenginleşen, pratikten ve somut deneylerden çıkmış olmalıdır. Ancak böylesi bir teorik ve pratik çalışma, sınıflar mücadelesine doğru bir yön verecek ve proleteryanın komünist kadrolarını yaratacaktır.

Teorimiz bu perspektifle şekillenmiştir ve pratik içerisinde giderek zenginleşecektir. Bunun içinde, hareketimizin, teori adına Marksizmin genel klasik alıntılarıyla doldurulmuş, içerisinde sadece bir-iki paragraf tartışma noktası olacak yüzlerce sayfalık broşür vs. gibi bir çizgi izlemeyecektir. Somut yazmak, somut konuşmak temel ilkemiz olacaktır. Bu anlayışta olduğumuz için, tüm siyasi muarızlarımızın «programlı, etraflı görüşleriniz nedir» vs. çığırtkanlıklarına rağmen, böylesi «laf yapma» metoduyla teori üretme yolunu seçmedik.

Elbette, oportünist grupların eleştirilerine, polemiklerine karşı kadroları ideolojik olarak eğitmek, kafa karışıklığına meydan vermemek amacıyla da gerekeni yapacağız.

Bu broşürde özellikle DY ve DK ismi etrafında toplanmış grupların, THKP-C değerlendirmesi ve öncü savaşı hakkındaki görüşlerini kısaca eleştireceğiz.

Devrimci Yol, «geçmiş» 71 hakkındaki görüşleri her gün gelişen pratik ve örgütlenme önerileriyle PASS ile ilgisi olmadığı ortaya çıktığı oranda, daha da bir keskin geçmiş savunucusu pozlarında oportünizmini gizlemeğe devam ediyor.

Ayrılık dönemi ve sonrasında DY, aylarca büyük bir hırçınlıkla, Devrimci Sol'u kamuoyunda nasıl küçük düşürüp, kendi tabanlarına gerçekten «Devrimci Sol'cuların görüşlerinin olmadığını» ispat etmek için, bir yandan ideolojik tartışmanın önüne set çekerken, öte yandan da kadro ve sem-

patizanlarını Devrimci Sol'a karşı tahrik edip kemikleştirme biçiminde bir politika izledi. Hatta DY başyazarı ideolojik mücadelenin oportünizmin panzehiri olduğunu çok iyi bildiğinden, bizatihi kendisi Devrimci Sol eleştirilerini cevapladı; ama Devrimci Sol'a karşı tahammülsüz olduğundan «Devrimci Gençlik» imzasıyla bunu yaptı.

Bizim Devrimci Gençlik'ten gelmiş olmak, genç olmak veya yaşlı olmak diye bir sorunumuz yoktur. M. Ç'nın dediği gibi «Türkiye proleter devrimci hareketi içinde siyasi irticaa karşı baş eğmez bir mücadele içinde olan arkadaşlarımız, daima biz genç proleter devrimciler için örnek olmuşlar ve büyük değer taşımışlardır... Biz eskiyiz, biz biliriz safsatadan başka birşey değildir. Neyi bilirsiniz? Biz eğer gerçekten devrimciysek, gerçeği biliriz. Sosyalistler arası ilişkiler, askeri kışla ilişkileri değildir. Her geçen yıl kıdeminin arttığını zanneden ve başkalarından itaat bekleyen kişinin kafası sosyalist değil, olsa olsa dar asker kafasıdır.»

İşte DY başyazarıda tıpkı M.Ç'nın eleştirdiği Mihri Belli kafasındadır ve eskilik edebiyatı yapmaktadır. Ayrıca, geçerken belirtelim ki, DY'un hareketimizle ilgili gençlik tahlili TKP ve TİP'nden ödünç alınmadır.

«Bu grupçukların taraftarlarının çoğunluğu bu nedenle, lise ve ortaokul seviyesindeki iyi niyetli fakat çok genç, bilinç seviyesi düşük unsurlar tarafından oluşur. Teorik tartışmada bu tabana uygun düşen daha doğrusu ona hitap eden bir nitelik taşır.»

DY'un bu tahlilini okuyan ve onun nasıl bir tabana sahip olduğunu bilmeyen birileri, DY'un geniş işçi-köylü kitlelerini kucakladığını, adeta partileşmenin ikinci evresinde olduğu gibi, kadrolarının da çoğunlukla işçilerden ve köylülerden meydana geldiğini sanır.

DY'un bu tahlili, 1965'lerden beri kaşarlanmış revizyonistlerin, gençliğin silahlı mücadeleden yana olmasını genç ve dinamik olduklarına, yaşlarıyla orantılı heyecanlı olmalarına bağlayan TİP,

TKP ve Mihri Belli'nin Mahir Çayanlar için yaptığı tahlillerin aynısı değilmidir? Benzer alıntıları bulup çıkarmak pek ala mümkündür. Ama gereksiz bir çaba olur. Ve «eski» DY yazarı gençliğe yüklediği bu tahlille kendi tabanını da horlayıp küçümsemiyor mu acaba?

Önemli olan Marksizm-Leninizmdir. Bu doğrultuda eleştiriyi (Devrimci Sol bildirgesine karşı «Devrimci Gençlik»in cevap vermesinde olduğu gibi) üniversiteli gençlik veya liseli gençlik yapmış, hiç önemli değildir. Çünkü Devrimcilik yaşla ölçülen bir sorun değildir.

Devrimci Yol'un hiç ciddiye almadığı, önemsiz gördüğü Devrimci Sol'cuların ortaya çıkmasıyla beraber paçaları tutuşmuş, çıkmayan «Devrimci Gençlik» dergisi çıkmaya başlamış, bir türlü açılmak bilmeyen (!), söyleyemedikleri inkarcı görüşleri teker teker dergi ve broşür sayfalarına geçmiştir

Gelişen süreç, doğru devrimci görüşleri tahrif etmeğe kimsenin gücünün yetmediğini, kadroları suni kemikleştirmeyle hiçbir hareketin önlenemiyeceğini ortaya koymuştur. Öylesine ki, «Askıcı» Sol çığırtkanlığını dilinden düşürmeyen DY, artık bu tavrını bir kenara bırakmak zorunda kalmıştır.

THKP-C'nin 972'de yenilgisiyle ilgili görüşlerimizi ve bu konudaki sağ ve «sol» yorumları tekrar ortaya koymak; THKP-C'nin devrim stratejisini sağ ve «sol» yorumlara karşı savunmak ve eleştirileri cevaplandırmak gerekli bir hale gelmiştir.

DY'UN THKP-C ELEŞTİRİLERİ İNKARCILIĞINI BELGELİYOR

DY'nin THKP-C tezlerine ilişkin olmayan teori ve pratiğini kadrolar önüne sermemizle birlikte, DY kadrolarının kafa yapılarını değiştirmek için keskin THKP-C savunucusu gözükmek yolunu seçmiş ve bu hedefe varmak içinde her türlü tahrifatı, entrikayı yaymaktan geri durmamıştır. Devrimci Sol Broşüründe ortaya konan geçmiş konusundaki görüşlerimizi eleştireyim derken inkarcılığını, konuştukça bir kez daha kanıtlamıştır.

DY'un nasıl bir THKP-C «savunucusu» (!) olduğunu göstermek de -elbette konuştuğu oranda- gerçek yüzünü sergilemek de boynumuzun borcu olmuştur.

71 ÖNCESİ KENDİLİĞİNDENCİ BİR SÜREÇMİDİR?

«Hayat devrimci pratiğin içinde işçi-köylü-öğrenci militanları bir araya getirdi...» DY, Mahir Çayan'ın bu sözlerini «işte

kendiliğindencilik» diye yorumlayarak TH KP-C'nin oluşumunu M.Ç.'ın adeta birden-bire bir parti oluşturma fikri aklına gelmiş-çesine yorumlamakta ve partiyi karikatürize etmektedir.

«Hareket 1970 Aralığındaki gelişmelerle örgütsel ilişkiler açısından bir niteliksel dönüşüm aşamasına geldi.» DY, THKP-C' nin oluşumunu «970 Aralığındaki gelişmelerle» açıklamaktadır. Bu, işi son derece basitleştirmek ve karikatürleştirmekten başka nedir ki?

Yıllarca teorik gelişmeyle beraber süren TİP-MDD muhalefeti ve organize ideolojik mücadele ve o günkü pratiği hiçe sayarak, DY bugün tasarladığı Devrim, Çalışma Tarzı, Örgüt Anlayışı ve ona uygun bir partiyi geçmişle kıyaslamakta ve sonuç farklı olunca da geçmişi suçlamak için M. Ç.'nın yazılarından cımbızla kendi görüşlerini «haklı» çıkartacak sözler aramaktadır. Bu anlayışın sonucu THKP-C 1-2 ay gibi bir zamanda kurulan bir foko ocağına indirgenmiş oluyor.

Ve gülünç bir şekilde büyük iddia!, büyük tesbit! kendiliğindenciliğe örnek olarak M.Ç.'nın «Yayın Politikamız» adlı yazısında örgütün kurulduğunu belirten ibaresinde «Hayat devrimci pratiğin içinde işçi-köylü-öğrenci militanları biraraya getirdi...» sözlerinden DY başyazarı büyük bir kurnazlık ve Dil Bilgisi uzmanlığıyla «bak işte M.Ç.'da diyor ya, hayat bizi biraraya getirdi, yani kendiliğinden geldiler» sonu-

cunu çıkartıyor. Bravo doğrusu· DY yazarı nasılda düzlüğe çıkıp aklandı. Acaba bu «Hayat» kelimesinin DY tarafından bu şekilde yorumlanması ve büyük (!) tahliller çıkartılması o çok sevdikleri ördek Mehmedi hatırlatmıyor mu insana...

> Devam ediyor DY yazarı! «...12 Mart öncesinde kaleme alınan Devrimde Sınıfların Mevzilenmesi, ASD'ye Açık Mektup, Kesintisiz Devrim I ve İhtilalin Yolu bildirisinde genel hatlarıyla ortaya konulan görüşler o döneme kadarki mücadele içerisinde savunulan görüşlerin bir sentezi niteliğini taşır.»

Yazılan yazılar daha önce savunulan görüşlerin sentezi olduğuna göre, THKP-C düşüncesinin 71 öncesinden varlığını ve onun bir ideolojik mücadele (çok yönlü içe ve dışa dönük) süreci geçirdiğini DY kabul etmiş oluyor.

Bu süreç, ideolojik müçadele ve gelişen pratiğe uygun kendine özgü örgütlülüğe sahip bir partileşme süreci olarak kabul edilmelidir.

Eğer 71 öncesi süreç partileşme sürecini ifade etmiyorsa ve DY'un anladığı anlamdaki bir kendiliğindencilik-Hayat bizi biraraya getirdi-anlayışıyla ele alınırsa daha önce savunulan ve sonra senteze ulaşan görüşler zihin antremanı olsun diye mi savunuluyordu acaba? Bu insanlar yalnız oturup tartışma, yazı yazma fonksiyonunu mu yüklenmişlerdi?

«Bu hareket revizyonizmin uzun yıllar etkinliğini sürdürdüğü bir ortamda filizlenip gelişmiştir.» DY bu yorumunda, kendiliğindenciliğe örnek göstermek istemektedir. Yani DY'a göre bir hareket revizyonizmin içinden doğup gelişirse ve bir takım zaafları olursa kendiliğindencidir. Bunun için de ideolojik birlik yoktur (!). DY bu yorumundan kendiliğindenciliği çıkartacağına, revizyonizm kalıntılarının ne demek olduğunu, bunlardan en önemlisi de «Yakın Devrim Hayalleri» olan insanların mücadeleye katılmasını, mücadelenin zor bir anında ihanet edebileceklerini ve bunun şartlara, tespit edilen çalışma tarzı ve devrim anlayışının uygulanmasına bağlı olarak öneminin ve etkisinin ne olacağını düşünsün!

DY teoriye ve onla orantılı gelişecek pratiğe neden zaman tanımıyor? Tecrübe, deney, teori, dışardan gelen ilahi bir güç olarak mı kavranıyor? Ama hayır, DY, tüm bunların böyle olmadığını bilecek kadar, «tecrübelidir.» Bunlar DY'un THKP-C üzerine düşüncelerini açık söyleyememesinin verdiği sıkıntıdan kaynaklanan saçmalamalardır sadece.

Eğer DY'un «kendiliğindencilikten» anladığı yukarıda anlattığımız Marksizm-Leninizm bilgilenme süreçinin yaşanması ve adım adım pratiğe geçişse böyle bir «kendiliğindencilik» doğal ve geçilmesi zorunlu bir süreçtir. Ve Dünya'da devrimini yapmış ülkelerdeki M-L partiler dahil, böyle

bir süreç geçirmeden zafere erişen tek parti gösterilemez.

Eğer DY'un kendiliğindencilikten anladığı böyle bir iç evrim olsaydı zaten kendiliğindencilik sonucu parti yenildi diye bir sonuç ortaya çıkmazdı.

DY'un kendiliğindencilikten anladığının farklı birşey olduğu açık.

DY bugün düşündüğü tarzdaki bir partileşme sürecinin 71'den önce yaşanmaması mukayesesini yaparak THKP-C'nin yaratılmasına «kendiliğindencilik» damgasını vurmaktadır. Yani bugüne bakarak dünü mahkûm etmektedir. Oysa Marksizmin değişen şartlara uygun mücadele ve örgütlenme biçimlerini gündeme getireceği, ona uygun taktikler izleyeceği açıktır.

Mahir Çayan ve arkadaşları 50 yıllık revizyonizm ve darbecilikle mücadele ede ede, ağır ağır M-L teoriyi özümlemiş ve Türkiye şartlarına uygulamışlardır. Tabii ki böyle bir süreçte, yani Marksizm Leninizmin yeni yeni kavranılmaya başlandığı, M-L'in dar bir aydın grubun sınırlarını aştığı böyle bir ortamda M. Ç. ve arkadaşlarından uzun bir süreçte partiyi yaratmaları beklenemezdi. Onların örgütlülüğünün kendi gelişimlerine uygun olması doğal bir şeydi.

71 öncesinin Türkiye'sinde, devrimin yolunun Halk Savaşı mı Ayaklanma mı Cuntacılık mı MDD'mi? tartışması bugün artık geçerliliğini bizzat pratikte yitirmiş ve yerini THKP-C'nin teorik tezlerinin ve

pratiğinin sağ, «sol» ve devrimci yorumlanışı almıştır. Bu gelişen farklı durum, tabii ki 71 öncesi ve günümüzde iki ayrı partileşme sürecini gündeme getirmektedir. Tabii ki bugünkü partileşme dünün deney, tecrübe birikimi üzerine gelişir. En önemlisi de Türkiye Devriminin yolu artık açıktır. Türkiye Devriminin yolunun öğrenilmesi süreci değil, onun pratiğe geçirilmesi konusundaki sorunlar gündemdedir sadece.

Kısacası, 71 öncesi, acil görev Türkiye Devriminin yolunu «arayış» iken, bugün böyle bir arayış değil, var olan ideolojiyi daha da zenginleştirerek proleteryanın belirlenen perspektifini hayata geçirmektir.

Bir yandan THKP-C'nin yaratılmasının kendiliğinden, gökten adeta zembille inmişçesine 1-2 ay gibi bir zamana sığdır, ondan sonrada, THKP-C'yi «savunduğunu» iddia et! Bu sahtekarlıktan başka birşey değildir. DY, kendiliğindenci kıstasını eline aldıktan sonra, THKP-C'nin yenilgisini, bölünmesini buna göre rahatlıkla çözümliyebiliyor (!)

THKP-C NEDEN YENİLDİ?

Devrimci Sol Bildirgesi'nde de izah ettiğimiz gibi THKP-C'nin fizik olarak yenilgisi 60 yıllık revizyonist gelenek içerisinde aranmalı ve öncü savaşı veren bir partinin çalışma tarzı ve örgütlenmesinde tasfiyeciliğin özellikleri, gelişimi ve oynadığı rol detaylandırılmalıdır.

— Partinin (THKP-C)nin silahlı mücadele sürecinde kadro üretkenliğini neden sağlayamadığı özellikle silahlı mücadelenin dar bir kadro tarafından sürekli sürdürülmesinin nedenleri, 71 şartlarında açıklanıyordu:

— Ankara il örgüt üyelerinin izah ettiği gibi, «Partimizin yediği darbe sola sapmasından değil, parti içindeki sağ sapmanın örgütü içten kemirmesi, görevleri savsaklaması ve partiyi hantallaştırmasından ötürüdür...»

> «Ve yine şehirleri temel alarak ekonomik ve demokratik mücadeleyi temel çalışma alanı olarak seçmekte, tabi görevleri temel görevler seviyesine çıkartarak silahlı mücadelenin, silahlı propagandanın temel görev olduğunu gözlerden uzak tutmağa çalışmaktadır...»

Ve yine kırsal alanlarda savaşın verilmesini gerektiren «Birleşik Devrimci Savaş» ilkesi bu yüzden bir yana itildiğinden kırlık alanlar ve geniş köylü yığınları kendi kaderlerine terkedilmiştir.

Silahlı savaşın ülkeye yayılması için hiçbir kıpırdanma gösterilmemiştir. Tüm bu deyişlerden partinin neden kadro takviyesi yapamadığı, savaşı neden kırsal alanlarda geliştiremediği, tabi görevlerin temel görevler seviyesine nasıl çıktığı ve müsebbinin kim olduğu sanırız tartışılmayacak kadar açık; **Tasfiyeciler.**

DY ise tüm bu görevlerin yerine getiril-

memesini ana neden «yeterli ideolojik birlik baştan beri yoktu» diye cevap verecektir. Ki-bu denli olmayan bir birlikten ise parti diye söz edilemez-Ayrılık (!) o kadar derindir ki, tali görevler temel görev seviyesine çıkartılıyor, kısaca THKP-C'nin daha önce yazılan, çizilen, tartışılan görüşleri olan ve Yusuf, Münirlerin kabul ettiği PASS doğrultusunda hiçbir çalışma yapılmıyor. Tabii, durum DY'un dediği gibiyse, ideolojik birlik varmıydı, yokmuydu tartışmasını yapıp, kadrolara hadi DY mi doğru söylüyor, biz mi doğru söylüyoruz, bize inanın paltformuna sürüklemek yerine, THKP-C'nin ve onun önderinin yazılı değerlendirmeleri bugün tüm sempatizan ve kadroların elindedir.

> «Yazıların tümü o dönemde parti örgütlenmesi içinde yer alan tüm arkadaşların ortak görüşüdür derken neye dayanıyorlar, kim bu acelecilerin parti örgütünde yeralan arkadaşları? Y. Küpeli, M. R. Aktolga, M. Ulusoy... baştan beri sözkonusu yazılarda ortak görüş sahibi olduğunu hangi arkadaşları anlatıyor kendilerine?»

Bu uzun alıntıyla DY, 'Acil'in «geçmişte ideolojik birlik vardı sözlerini eleştirmeye çalışıyor.

DY yazarı, kendisini geçmişle özdeşleştirme, geçmişin temsilcisi psikolojisiyle hareket etmektedir. Her renkten oportünist ve revizyonistin geçmişten kalmış olma id-

dialarını ve görüşlerini bir kenara bırakalım. Geçmişte başlangıçtan beri ideolojik birlik varmıydı-yokmuydu sorusunu, TH-KP-C, dünün tasfiyecileri olan Yusuf'çulara verdiği açık ve net cevapla aydınlatmaktadır. Sözü M.Ç.'na verelim :

«Bu iki arkadaş ortak görüşlerimiz olan ve bir ölçüde hareketimizin ideolojik, teorik temellerini oluşturan, bütün eski yazıları, parti ve cephe bildirilerini, Kurtuluş'ta tespit edilen çizgiyi ve de yazıp ta bastırılamayan konuşmalarımız vs.'yi tümden reddetmektedirler.

Peki, o dönemde sizler bu görüşleri solda savunmuyormuydunuz? Sorusuna verdikleri cevap oldukça ilginç :

/Evet savunuyorduk. Biz de böyle düşünüyorduk. Ancak o zaman biz Marksizmi iyi bilmiyorduk. Mâhir'in söylediklerini olduğu gibi kabul ediyorduk. Oysa bu altı ay içinde okuduk öğrendik. Eski görüşlerin, parti çizgisinin Narodnizm ile Marksizm'in eklektik bir karışımından başka birşey olmadığını anladık. Aslında eski çizgi fokoculuğun Marksist terminoloji altında tezgahlanmasından başka birşey değildir. Eski çizgimiz sol sapmaydı.../

...Bilebildiğimiz kadarıyla bu arkadaşlar, Marksizm'den habersiz kişiler değil, tam tersine bu konuda toplantılarda vs.'lerde sözcülük yapan çeşitli fraksiyonların yanlış çizgide olduğunu,

sosyalizmin ustalarının eserlerinden alıntılarla söyleyen ve de aylarca birlikte devrim alnayışı, çalışma tarzı, örgüt anlayışı, Türkiye'nin şartları gibi konularda konuşup hemfikir olduğumuz kişilerdi.

Mayıs ayının sonlarına kadar parti çizgisini, hareretle savunan bu arkadaşlar, İstanbul'daki arkadaşların yakalanmaları üzerine, eski ideoloji ve stratejilerini değiştirerek, eski çizgiyi sol sapma diye mahkûm ederek, kitaplar içine dalarak (bütün pratik görevlerini bir yana itip) Marksizmi öğrenip sonunda da 'eskiden doktor genellikle doğru söylüyordu. Biz Doktor'un dediklerini yanlış değerlendirmişiz' diyerek zamanında revizyonist ve anti-leninist diye mahkûm edilmiş olan çizgiyi, partinin yeni çizgisi diye ilan etmişler, bunu Doktor'un her dediğinin doğru olduğunu söyleyerek değil, genellikle doğru söylüyordu diye yapmaktadırlar.»

Ama DY yazarı tüm bunları **bile bile** utanmaz bir oportünist cüretkarlığıyla soruyor: «baştan beri sözkonusu yazılarda ortak görüş sahibi olduğunu hangi arkadaşları anlatıyor kendilerine?»

DY'un «ideolojik birlik» üzerine tahlillerini biraz daha derinleştirmeye devam edelim:

«Gerçekten de, farklı alanlardaki çalışmaların diyalektik bütünsel bir or-

ganizasyona ulaşılabilmiş değildi. Farklı alanlardaki çalışmaların zorunlu yaklaşım farklılıklarının (...) giderek büyüyüp farklı ideolojik temellere oturması önlenememiştir.»

DY burada ideolojik birlik meselesine «ideolojik birlik başlangıçtan beri yoktu», «baştan beri sözkonusu yazılarda ortak görüş sahibi olduğunu hangi arkadaşlar anlatıyor» muhtevasından daha farklı bir muhteva getirmektedir. Ve tartıştığı nokta parti elemanlarının —ki bu elemanlar partinin şu veya bu alanında çalışan sıradan militanlar değil, parti merkez komitesindeki insanlardır— yeterli Marksist-Leninist bilince sahip olmadan, farklı iş esaslarında çalışmalarıdır.

Henüz parti çizgisini farklı çalışma alanlarına uygun bir tarzda hayata geçirecek yeterli derecede parti üyeleri yoksa, sonuç olarak, «parti, ekonomik - demokratik - ideolojik ve politik mücadelenin diyalektik bir organizasyonudur» tanımına ters düşecek bir yapı ortaya çıkmaktadır. DY'un yorumuna göre bırakın çok yönlü çalışma sürdürecek bir organizasyona sahip olmayı, parti merkez komitesindeki en yetkin insanların dahi bu nitelikte —parti çizgisini farklı çalışma alanlarına uygun bir tarzda hayata geçiren— insanlar olmadığı açıklanmış oluyor. Bu noktada THKP'den «parti» diye bahsetmenin hiç bir anlamı yoktur. (!) Ve tüm deyişlerden, tasfiyeciliğin gözardı edilip, THKP'nin «parti» olmadığı açığa çıkmaktadır. (!)

DY, THKP-C'nin parti olmadığını (aslında) savunması, aynı zamanda da, Münir ve Yusuf'un aklanmasından başka bir şey değildir.

> «Parti çizgisinin hayata geçirilişinde belirli görevlerin yerine getirilmeyişini (parti çizgisinin o kişilerce benimsenmemiş olmasından başka) ne ile açıklıyor?»

DY burada tasfiyecilik olayını gözardı ediyor ve **Münir - Yusuf ihanet kliğini aklamaya** çalışıyor. O kadar masumane ki, ne yapsın zavallılar parti çizgisini kavrayamamışlar ki! Tabi bu yorum DY mantığına uygundur. Nasıl olsa baştan beri bir ideolojik birliğin olmadığı söyleniyor. O zaman ortaya iki sonuç çıkmaktadır:

— **Baştan** beri ideolojik birliğin olmaması yüzünden (farklı devrim anlayışı, çalışma tarzı ve örgüt anlayışı olarak) Yusuflar, Kıvılcımlı'nın revizyonist görüşlerini parti içinde hayata geçirmişlerdir;

— Veya Yusuf ve Münir, parti çizgisini kavrayamayacak kadar teorik bilgilenmeden yoksun olup eğitilmeye muhtaç insanlardır.

Eğer DY'nin «ideolojik birlik baştan beri yoktu» dediği olay, temel meselelere kadar varan görüş ayrılıklarına kadar dayanıyorsa, THKP bu noktada bu denli farklı görüşleri savunan insanları merkez komite gibi bir göreve getirmişse, telafisi güç bir «hata» işlemiştir ki, bu, doğacak çocuğun

baştan ölü doğmasıdır (!). «Bu ne biçim partidir?» sorusunu sormak hakkına sahiptir herkes. Şayet sorun baştan beri temel meselelerde olan ideolojik farklılık değil de, parti çizgisinin yeterince kavranmaması ve özümlenmemesi ise, birinci şık geçersizdir. Şayet ikincisi ise, yine parti gerekli şartlara sahip olmadan oluşturulmuş demektir ki, bu noktada parti ciddiyetinden yoksun bir subjektivizmi gündeme getirmektedir. DY'un mantığı neresinden tutarsak tutalım, her halûkarda tasfiyecileri aklamaya çalışan ve parti çizgisini ve yapılanmasını suçlayan ve bugünün kendi savundukları oportünist devrim, parti ve çalışma tarzı anlayışına uygun teorik zeminin yaratılması sıkıntısı içersinde inkârcılığın savunulmasından başka bir şey değildir.

DY yazarı bu denli olmayan ideolojik birlikten «parti» olmayacağını çok iyi bildiğinden ve böyle bir organizasyon ile savaşılamayacağını da bildiğinden tabii insana sorarlar neden bu denli ideolojik birlik yokken, zaaflar varken savaşa girildi) kendisi aynı soruyu soruyor ve cevaplandırıyor ·

«Başlangıçta harekete geçme kararı yokken niçin silahlı hareketi başlatma kararı aldı?» Gördüğünüz gibi DY yazarı bir şeyler soruyor. THKP-C'nin neden önce savaşma (silahlı eylem) olmadığı halde sonradan neden silahlı eylem için karar alındığına kendi mantığına uygun cevap bulmaya çalışıyor.

Bir kere «önce» dediği zaman nedir? Kıstasları ve belgeleri nelerdir? Bu DY tarafından belirtilmemektedir. Bu noktayı DY yazarının «ben eskiyim, ben THKP-C içinde vardım, ben bilirim» diye cevaplamaktan başka bir yolu yoktur. Böyle cevap verilirse THKP-C içinde olup da hainlik mertebesine varmış dizilerce insan vardır bugün; hem de THKP-C içerisinde en yetkili kademelerde olanlar da dahil...

Ayrıca DY böyle bir soruyu cevaplandırmak için boşuna telaş içindedir. Pekâlâ kendisinin de kabul ettiği gibi THKP-C sosyo-ekonomik, siyasi, dünya konjüktürü vs. tüm politik gelişmeleri hesaba katarak, devrim stratejisine göre, neye ne zaman nasıl başlayacağını, hangi hedeflere vuracağını belirledikten sonra işe başlar. Kesintisiz II - III'de ve İhtilalin Yolu bildiri ve yazılarında bu durum açıkça izah edilmiştir. Bu belgelere göre, THKP-C'nin siyasi pratiğine göre, «başlangıçta silahlı harekete geçme kararının olmadığı» görüşü tamamen subjektif yargılara dayanmaktadır. Kaldı ki, DY yazarı bunları çok iyi bilir. (!?)

İşte tam bu noktada DY inkârcılığının farkına kendisi de varmış oluyor ki, bir adım geri atıyor. «Evet şartlar buydu ama buna rağmen» diye başlayarak, «bir hareket zorunlu şartlarda başbaşa kalıp eylem kararı alabilir.» diyerek hem «ideolojik birlik baştanberi yoktu» düşüncesini kanıtlıyor, hem de — buna rağmen — harekete geçmek zorunluluğunu izah ederek (!)

THKP-C'yi en keskin bir şekilde savunmuş olduğunu ispat (!) ediyor.

İyi hoş ama bugün DY için silahlı eyleme geçmenin o tür «zorunlu» şartları yok mudur acaba? Neden, silahlı eyleme geçmiyor?

> «Ve yine bize göre THKP-C hareketi örgütsel olarak yeterli bir hazırlık içinde bulunmamasına rağmen böyle bir karar alınması zorunlu idi. Söz konusu eksiklikler yenilgiye yol açacak kadar önemli olsa bile...» (a.g.e.)

İlk okunuşta gayet mantıkî ve keskin gözüken bir tahlil (!).

THKP-C 12 Mart **öncesinde** hangi zorunluluk karşısında, hangi amaçla eyleme geçmiştir? Eksikler o denli derindir ki, yenilgiye bile yol açabilir. Örgütün yeterli bir hazırlığı yoktur. Ama mutlaka eyleme geçecektir! DY nedenini açıklamamaktadır. Böyle bir kararı, olsa olsa bir parti faşizmin saldırganlığı karşısında faşizme teslim olmamak için alır. Böyle bir durum da THKP-C'nin eyleme geçtiği tarihte yoktu. Ayrıca, THKP-C'nin böyle bir tesbiti olmadığı açıktır. 12 Mart darbesinden sonra ise, THKP-C'nin silahlı eylemlerinin hangi amaca yöneldiği, fonksiyonlarının ne olduğu da açıktır. 12 Mart'ta silahlı eylemin amaçlarını ve eylem sonuçlarını şöyle açıklamaktadır, M. Çayan :

> «Ancak, silahlı propaganda, I. Erim Hükümeti'nin gerçek yüzünü ve emel-

lerini, oligarşinin en gerici en azgın ve terörist yönetimi olduğunu açığa çıkarmıştır. Böylece, Amerikan Emperyalizmi'nin ve işbirlikçi yerli burjuvazinin oyununu alt üst ederek, maskesini alaşağı etmiş, kademeli planını bozmuştur. İlerici, reformist, Atatürkçü görünümü altındaki açık faşizmin erken doğum yapmasını sağlayarak, küçük burjuva aydın çevreler de dahil olmak üzere kamuoyunun gözlerini açtı.» (Bütün Yazılar S. 361)

Kitle Örgütlenmesiyle Silahlı Mücadelenin Örgütlenmesi birbirine Bağımlı Bir Bütündür:

DY, bu noktada da THKP'ni fokoculuğa indirgemiştir. 71'deki fokocu anlayış içersinde olanların eleştirilerini nasıl haklı çıkardıklarını görelim:

«Yani örgütlendirilemeyen şey, parti ile kitle arasındaki bağ değil, partinin kitle örgütlenmeleriyle silahlı mücadele arasındaki bağlantılardır.» Bu alıntı, DY'a yönelttiğimiz «partiyi kitlelerden kopuk ele alma» eleştirimizi bir kez daha kanıtlamış oluyor.

Ne demek? «Örgütlendirilemeyen şey, parti ile kitle arasındaki bağ değil, partinin kitle örgütlemeleriyle silahlı mücadele arasındaki bağlantılardır.»

Burada DY, partinin ekonomik - demokratik, ideolojik, politik mücadele biçimlerini tamamen birbirinden ayırmakta, bir yan-

dan silahlı mücadele, onun dışında, ondan bağımsız ve farklı bir ideolojik muhtevada sürdürülen kitle mücadelesi. Böyle bir yorum, mücadele biçimlerindeki temel - tali - tabi meselesinin sözde doğruluğunun kabul edildiğini ve 70'lerde H. İnan'ın ve yenilgi yıllarında Y. Küpeli ve Münir tasfiyecilerinin THKP suçlamalarını kanıtlar niteliktedir. Bu konuda bakın H. İnan ne diyor :

«Bolşevik partisinin çalışma tarzını ve politikasını yurdumuz şartlarında politik bir görüş olarak ,uygulamak mücadelenin başından oportünizmin batağına saplanmaktır. Son zamanlarda böyle bir parti anlayışı şehir gerillası ile birleştirilerek halk savaşı teorisi çıkartılmıştır... Şehir gerillasını bu şekilde hatalı bir parti anlayışı ile bütünleştirilerek politik çizgi haline getirilmesi politik mücadele **farklı iki ideolojinin örgütsel ittifak içine girmesidir. Ve bu görüşün ışığında verilecek mücadele içinde daima iki ideolojinin hakim olacağına bağlıdır, parçalanma ise eşikteki tehlikedir.»** (abç)

Yusuf ve Münirler ise şöyle diyordu :

«Evet, 'parti, örgütlerin toplamı', çeşitli çalışma dallarının toplamıdır. Ama o örgütlerin çalışma dallarının mekanik biçimde birbirinden ayrıldığı bir toplam, sadece matematiksel bir toplam değildir...

Bizler gibi lafta 'çok yönlü çalışma' deyip, çalışma dallarını mekanik biçimde birbirinden ayırdın mı, her dalı kendi başına bıraktın mı, 'Politikleşmiş Askeri Mücadele' deyip her dönemin değişen şartlarına göre doğru taktikleri, politikayı tespit edeceğine 'heyecan' verici terörizme saplandın mı; vakti ile anarşist, narodnik diye küfrettiklerinle terör yarışına girdin mi; bütün çalışma dallarının görevlerini kendi insiyatifi altında yapılan terörün propagandası olarak tespit ettin mi; onun adı **'Bolşevik örgütlenme - Leninizmin bayrağını yükseltme' değil,** örgütsel alanda anarşizmin karanlıklarında takla atma, bütün örgütlenmeyi kendiliğindenciliğe bırakma olur...» (İddianame)

DY'un «silahlı mücadele ve kitle örgütlenmelerinin arasındaki bağlantının baştan beri olmaması» görüşü, H. İnan'ın kendi fokocu görüşlerinden kalkarak THKP'ni eleştirisini haklı kılmaktadır. Çünkü, bir yanda kitle örgütlenmelerinden bağımsız M. Ç.'ın sürdürdüğü silahlı mücadele, ötede yine silahlı mücadeleden bağımsız ve farklı bir çizgide süren kitle örgütlenmesi sonucu ortaya çıkmaktadır. Bu durum ise, H. İnan'ın dediği gibi «mücadele içinde daima iki ideolojinin hakim olacağına bağlıdır. Parçalanma ise eşikteki tehlikedir.» Eğer THKP'nin kitle ve silahlı mücadele örgütlenmesi birbirinden bağımsız ve bağlantı-

ları yoksa, DY'un de eleştirdiği THKO'nun kendiliğindenci fokocu mücadele anlayışı THKP için de geçerlidir. Sonuçta, görünüşte tek parti altında, muhtevada ise bir yandan revizyonist kitle çalışması yapan Yusuflar, ötede silahlı mücadeleyi sürdüren ve kitlelerden kopuk Mahir Çayan vardır.

DY, partinin kitle ve silahlı mücadele örgütlenmesini birbirinden bağımsız nitelememiş olsaydı, H. İnan'a yaptığı eleştiriler haklı kabul edilebilirdi. «**Bu şekilde partiyi ve onun çeşitli mücadele alanlarındaki birleşik siyasi eylemini reddeden 'sol' anlayış gerçekte kendiliğindenci bir mücadele anlayışına tekabül eder.**» (abç) (DY Bildirge)

DY'nin H. İnan'a teorik olarak verdiği bu doğru cevap, DY'nin de THKP'yi «kitle ve silahlı mücadele örgütlenmesinin ayrı olması» diye nitelendirmesi anlayışından ötürü bir şey ifade etmemekte, aksine H. İnan'ı kanıtlamaktadır.

Yine partinin Yusuf - Münir'e, görevlerini yapmamak ve tasfiyecilik yapma gibi suçlamalarına karşılık verdikleri «Bizler gibi lafta çok yönlü çalışma deyip, çalışma dallarını mekanik biçimde birbirinden ayırdın mı; her dalı kendi başına bıraktın mı...» şeklindeki cevap, DY'nin silahlı mücadele, kitle örgütlenmesinin bağlantılarının olmadığı eleştirisi, H. İnan'ın fokocu bir muhtevadan kalkarak THKP'nin çok yönlü mücadele anlayışının bolşevik parti örgütlenmesi ve şehir gerillasının birleştirilmesi şeklinde yorumlanması bir bütünlük arzetmektedir.

Sonuçta, THKP-C'ye yönelen eleştirileri özetlersek:

— H. İnan: Bolşevik parti çalışması ve ve şehir gerillacılığının eklektik olarak birleştirilmesi ve bu iki farklı görüşün yan yana bulunmasıdır.
— Yusuf - Münir: Çok yönlü çalışma yapılmadığı, çalışma dallarının mekanik olarak birbirinden ayrıldığı ve her dalın kendi haline bırakıldığı.
— DY: Partinin kitle örgütlenmesiyle silahlı mücadelenin birbirinden bağımsız ve kopuk olduğu.

Kısaca THKP'yi eleştiren 71'in fokoculuğunun savunucusu H. İnan da, 71'lerin tasfiyecileri Yusuflar da ve bugünün oportünisti DY de, THKP'nin fokocu bir pratik sürdürdüğünü iddia etmektedirler.

Marksist - Leninist bir partinin kitle ve silahlı mücadele ilişkisi, bizim gibi yeni-sömürge ülkelerin orjinalitesine uygun olarak M. Ç.'ın PASS tanımı içerisinde tarif edilmiş ve açığa kavuşmuştur.

DY'nin bu doğrultudaki çabaları ise, bugün kendi anladığı THKP ile ilgisi olmayan bir PASS anlayışını haklı çıkarmaya yönelik, geçmişi sinsi karalamanın, ince ve demogojik yöntemlerini geliştirmekten başka bir şey değildir.

DY, partiyi neyle suçlayacağını şaşırmış, «savunma» ve inkâr bocalama psikolojisi ile birbiriyle çelişkili, biraz da maskesi-

nin düşmesinin verdiği hırçınlıkla hareket etmektedir.

Özetle :

— «Baştan beri deolojik birlik yoktu.
— Farklı çalışma alanlarının yarattığı uyumsuzluk ve farklı ideolojik şekillenme,
— Hazırlıksızdı ve zorunlu savaşa girdi.
— Düzenli bir geri çekilme yapılamadı.
— Bu nedenle de yenilgi kaçınılmazdı».

demektedir.

MLSPB THKP-C'Yİ FOKO'YA İNDİRGİYOR

MLSPB'nin gerek geçmiş hakkındaki düşüncelerini gerekse devrim, çalışma tarzı ve örgütsel anlayışına ilişkin düşüncelerini birkaç paragrafta toplamak mümkündür.

> «...burjuva ideolojisi ve burjuva ideolojisinin devrimci maskeli görünümlerine karşı ideolojik mücadele yürüten MLSPB doğmuştur. MLSPB ruşeym halinde bir örgütlenme olduğundan dolayı yani **«P-C'nin örgütlenme düzeyine nazaran nitel ve nicel olarak daha alt düzeyde bir örgütlenme olduğu için P-C stratejisi doğrultusunda yeterli ve gerekli çalışmaları yapamamaktadır.»** (MLSPB 1 nolu açıklama s. 8) (abç)

— Neden MLSPB?

— Nicel ve nitel anlamda güçsüzlükten söz edilirken, partinin nicel ve nitel güçsüzlüğü mü anlatılmak isteniyor?

— MLSPB şu anda hangi aşamayı ya-

şamaktadır? Şehir gerillasının yaratılması, geliştirilmesi ve kır gerillasının başlama sürecine bugünkü zayıf silahlı propaganda - zayıf gerilla eylemleri de dahil midir?

— MLSPB parti olmadığı dönemde temel görevi nedir?

«Partinin olmadığı dönemlerde örgüt ya da örgütler, politik mücadelenin temel amacı olan SP'yı da güçleri oranında uygularlar.» (1 nolu açıklama s. 14)

Demek ki, parti olmadan SP yapılabilirmiş. Ama bu SP zayıf ve gücü oranında yapılan bir silahlı propagandadır. Ve bunu pekâlâ «bolşevik nüveler» (!) ve «kardeş örgütler» (!) yapabilir.

— Ve bu örgütler ne zaman parti olacaklardır? Kuvvetli SP yaptıkları zaman öyleyse.

— Kuvvetli SP nasıl olur?...

«Bize düşen görev **ikinci taktik aşamaya geçmektir. Yani şehir gerillasının geliştirilmesi ve kır gerillasının başlatılması sağlanmalıdır.** İşte içinde bulunduğumuz bu aşamadır. **Biz ve bizim gibi birlikler sosyal pratik içerisinde kaynaşarak, atacağımız adımlarla bu ikinci taktik aşamaya uygun düşen örgütlenme seviyesine ulaştığımız zaman «BİRLİK» olma durumundan parti olma durumuna geçeceğiz.** (abç) (a.g.e.)

— Demek ki, parti olmak için şehir gerillasının geliştirilmesi gerekiyormuş. Şehir

gerillası nasıl olsa 71'de yaratıldı. Yani şehir gerillası yaratılmadan mı geliştirilecek?

MLSPB'nin THKP-C yenilgisine gösterdiği nedenlere gelince;

— Kısaca özetlersek:

«THKP-C'ni oluşturan kadroların barışçıl mücadele biçimlerinin hakim olduğu bir mücadele içinde yetişmiş olmaları, bunun sonucu, **örgütün yönetim** kademelerindeki **kadroların deşifre olması,** kadrolar legal olanakların seferber edilmesini başarıyla örgütlemişlerdir. Ancak, **PASS'nin gerektirdiği çalışmaları başarıyla sürdürebilen ve gizlilik kurallarını başarıyla uygulayarak örgüt yapısını sağlamlaştırabilmek için gerekli beceri ve tecrübelerden yoksun olmaları.»** (2 nolu açıklama s. 69) (abç)

MLSPB'nin bu konudaki görüşlerini toparlarsak;

— Kadroların deşifre olması,

— Silahlı mücadelede denenmemek, çünkü «THKP-C'ni oluşturan kadroların barışçıl mücadele biçimlerinin temel ve legal örgütlenme biçimlerinin hakim olduğu bir mücadele içerisinde yetişmiş olmaları...»

— Legal şartlarda yetişmek,

— Gerekli beceri ve tecrübeden yoksun olmaları,

— PASS'ni uygulayacak yetenekte olmamaları vs. olarak özetlenebilir.

MLSPB'nin THKP-C yenilgisinin ana et-

menlerinden biri olarak gösterdiği legal şartlarda yetişmek, yani silahlı mücadele deneyini geçirmeden partileşmenin ortaya çıkması ve bunun sonucunda yenilgi. MLSPB, THKP-C'nin, daha geniş anlamda ise Leninizmin partileşme ve kadrolaşma konusundaki evrensel tezlerinin açık inkârını savunmaktadır.

MLSPB geçmiş 71 yenilgisinin ana nedenlerinden biri olarak gördüğü **«kadroların silahlı mücadelede denenmemesi»** olayını MLSPB'nin mantığıyla dahi tartışsak, THKP-C pratiği ve kadroları bunu reddeder. Ki, bu konuda bir dizi örnek verilebilir· 12 Mart öncesi Dev-Genç mücadelesi içersinde her türlü silahlı - külahlı işe girenler, hatta partili dönemde silahlı vurucu kadro içersinde bulunanlar (Örn.: Oktay Etiman, Kâmil Dede, Ziya Yılmaz ve tüm THKO ekibi) ki —bu insanlara korkak denemez— (askeri eylemlerde korkaklıkları ortaya çıkmamıştır) bugün revizyonizmin bataklığında bırakın kulaç atmayı, revizyonizmi dahi savunacak siyasi cesaretten öte dünyaya küsmüş emekli memur görünümüne bürünmüşlerdir. Ve bu durumun temel nedeni ise silahlı eylemden korkup, korkmamakta değil, devrim için uzun vadeli, sabırlı bir mücadeleyi göze almak ve tüm ömrünü devrime adayıp adamamakta yatmaktadır.

Partinin yenilgisini tek tek kişilerin silahlı eylemler konusunda ihtisas sahibi olmamak veya MLSPB'nin tabiriyle «legal şartlarda yetişmek» mantığına bağlamak

partiyi bir gerilla fokosuna indirgemek değil midir? Şayet bu mantıkla tartışılırsa bir gerilla fokosunun herhangi bir askeri eylemin başarısızlığında; neden başaramadık? sorusuna cevap arandığında —bu, askeri eylemde foko elemanlarından bazıları gerektiği cesareti veya kendinden beklenen yeteneği gösterememişse— işte o zaman foko sorumlusu, başarısızlığı tıpkı MLSPB gibi silahlı eylem konusunda denenmemeye, ihtisaslaşmamaya bağlar ve karamsarlık, yılgınlık kaçınılmaz hale gelir.

MLSPB-DK parti üyesini sıradan bir militan düzeyine indirgemektedir. Parti kadrosu ile savaşçı bir militan kavramları biribirlerine eşit, aynı fonksiyonu yüklenmiş kavramlar değillerdir.

Öncelikle bir parti kadrosu, Marksizmi-Leninizmi kavramış, ülkenin Marksist-Leninist analizini yapan ve ekonomik-demokratik, ideolojik ve politik mücadeleyi her türlü alanda uygulayabilecek yetenekte, bağımsız insiyatifçi ve örgütçüdür. Yaşantısından her türlü davranışına kadar komünisttir ve bir ihtisas sahibidir. Bir militan ise bu sayılan vasıflara sahip olmayabilir. Yani Türkiye gerçeklerini Marksist-Leninist yorumlaması ve bilgilenmesi olmadan da pekâlâ Cephe'nin emir kumandası altında yurtseverlik inancı ve Cephe'ye inancıyla pekâlâ çok iyi bir asker olabilir; ama komünist olmayabilir.

Ve MLSPB bu askercil-fokocu anlayışı

«politik ve askeri liderliğin birliği» meselesiylede özdeşleştirmektedir.

Evet THKP-C politik ve askeri liderliğin birliğini örgütsel bir ilke olarak ele alır; yani parti, silahlı propagandayı temel aldığından politik ve askeri kadrolardan oluşur. PASS'ni kabul etmiş öncü savaşı yürütecek bir parti çelik çekirdek aşamasında **kelimenin geniş anlamıyla gerçek savaşçı bir parti ve kitlevi bir karekter kazanana kadar, yani savaşın ilk evresi olan öncü savaşı ve bunun temel mücadele biçimi olan SP süresince, parti - ordu ayırımı ve kurmayları ayrılmaz. Mücadele bir bütün olarak tek kurmaylığa yani partiye tabidir. Başka bir deyişle; siyasi ve askeri kurmaylık tek merkezde, partide toplanır. Parti elemanları da hem birer politik lider, aynı zamanda gerilladırlar.** Ve gerillacılık sanatı da savaşılarak öğrenilir. **Bu da ülkenin** özgül şartlarına bağlı bir olay olarak gündeme gelir ve giderek gerilla taktikleri ve uzman elemanları mücadele içerisinde gelişir. Ve parti elemanları genel kadro tanımına uygun olarak yetenek ve ihtisaslarına göre görev bölümü yapar. Politik ve askeri liderliğin birliği meselesi de bu muhtevada ele alınmalıdır.

DK-MLSPB ise tüm olaylara, THKP-C yenilgisine, bugüne kısaca tüm sorunlara «silahın ucundan bakma» mantığıyla baktığı için Leninizmin evrensel tezlerinin hiç birini görememekte ve sorunu sürekli «silahlı eylem» yapabilme temel kriteriyle açıklamaktadır.

Ayrıca kendilerini Mahir Çayan'ın, THKP-C'nin takipçileri, hatta en keskin savunucuları olarak gören DK'lar, 71 öncesi Mahir Çayan'ın, Ulaş'ın, Cevahir'in ve Kızıldere'de ölen THKP-C savaşçılarının 71 öncesi silahlı eylemler içerisinde (Bugün DK'lıların «zayıf SP» (!) eylemleri gibi) olduklarını iddia edemezler herhalde. Zaten Türkiye'nin o günkü orijinalitesi de böyle bir mücadele şeklini gündeme getirmiyordu. Şartlar objektif ve subjektif olarak bugünle kıyaslandığında çok farklıydı. İster istemez mücadele de o şartlara uygun çözümler içermek zorundaydı.

Yani bugünkü gibi faşistlerle dişe diş bir silahlı çatışma ve kitle katliamları yoktu. Mücadelenin pratik boyutları anti-emperyalist doğrultudaki yoğun propaganda, eğitim, miting, gösteri çerçevesindeydi ve sivil faşistlerle olan çatışma ise bugünkü düzeyin çok altında ve çatışmanın silahsız yanı ağır basmaktaydı.

Teorik durum ise Marksizm-Leninizmin öğrenilmesi, cuntacılığa, reformizme ve PDA'ğa karşı ideolojik mücadele platformunda Türkiye Devrimi'nin yolunun arayışıydı.

Ayrıca Türkiye Devrimi'nin yolunun ortaya çıkış sürecini yaşayan ve ideolojik şekillenme içerisinde olan bir hareket yani mevcut şartlarda — kendi temel alması gereken görevi tesbit edip diğer mücadeleleri tali (tabi) olarak ele almak zorundadır. M. Çayan da böyle yapmıştır. İdeolojik şekil-

lendirmeyi hızlandırmış — pratiği ise o günün koşullarına uygun olarak güçleri oranında göğüslemişlerdir.

MLSPB-DK yenilginin temel sebebinin «barışçıl mücadele içinde ve legal şartlarda yetişmeye» yani «silahlı eylemlerde denenmemeye» bağlayarak geçmişi revizyonist çalışma yapmakla suçladığının farkında değildir. Ve tüm bolşevik partileri, Lenin de başta olmak üzere onları revizyonist olmakla suçlamaktadır.

Hatta MLSPB bu mantıkla bugün yaptığı askeri eylemleri faşizme karşı yeni mevziler kazanmak, faşist demogoji ve terörle mücadele etmek için değil de böyle bir mücadeleyi veya MLSPB'nin tanımıyla kuvvetli SP yapabilecek kadroları denemek için yapıyor olmalıdır. Yani iyi dinamit atan, attığını vuran insanların (komünistlerin değil) partisini yaratmak için çalışıyor, eylem koyuyor olmalı. Eh... geçmişte bu tür denemelerden (zayıf silahlı propaganda) geçmedikleri için Yusuf - Münir hainleri çıkmadı mı? O halde zayıf SP'ya devam. Ne için? Denenmek için (!).

Komünistlerin, denenme ve komünist olma kıstasları askeri eylem olamaz. Bırakın komünistleri dünyadaki bir dizi küçükburjuva örgütleri dahi böyle bir ilkeyi —silahlı eylemde denenme— kendilerine esas almazlar. Dünyada bugün Milli Kurtuluş Mücadelesi veren bir dizi örgüt Marksist-Leninist olmamasına rağmen, bunu da açık açık ilan etmesine rağmen pekâlâ emperya-

lizme karşı silahlı mücadele vermekte ve askeri anlamda çok başarılı gerilla taktikleri uygulayabilmektedirler. (Örneğin, FKÖ-El Fetih). Ama komünist değillerdir.

> «Bilindiği gibi, gerilla savaşı kavramı, kavram olarak tek başına nitelik belirleyici değildir.
>
> Merkezi otoriteye karşı mahalli mütegallibede, düzenli birliklere yenilmiş bir ordu da düşmanına karşı gerilla savaşı yürütebilir.
>
> Gerilla savaşının devrimci politik amaçlarla, siyasi gerçekleri açıklama kampanyasının bir aracı olarak ele alınmasına Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejisi denir.»

M. Çayan'da da açık ve net görüldüğü gibi sorunun yalnız gerilla savaşı olarak ele alınması bir şey ifade etmemektedir. Gerilla savaşının politik amaçlarla ele alınabilmesi için (kadrolar açısından) ise ideoloji şarttır. Bu ise Marksist-Leninist bilinçle donanmak ve her an insanın kendisini yenilemesidir. Temel olan budur. Bu olduktan sonra komünistlerin önünde gerilla savaşı mı, barışçıl mücadele mi, illegal mi, legal mücadele mi diye bir sorun çıkmaz. Onu zaten şartlar belirler ve bir komünist, şartlara göre değişebilen ve ona uyumu sağlayan, kitleler içerisinde eriyebilen - uzun süreli istikrarlı çizgisi, yaşantısı, komünist kararlılığı ve mücadele alanlarından en az birinde yetkinleşmek, faşizmin karşısında teslim

olmamak, polisin elinden kaçıp kurtulmak yeteneklerine sahip olma ve tüm yaşamını devrime adayan insandır.

DK'un bahsettiği veya bugün yaratmaya çalıştığı «kadro»lar, olsa olsa M-L bir partinin yönetimindeki halk ordusunun 10 binlerce neferinden biri olabilirler, ama asla komünist olamazlar.

DK-MLSPB, yenilgiye ikinci bir neden olarak kadroların «legal şartlarda yetişmiş» olmasını göstermektedir.

Doğrusu pek anlayamadık. Yani bir partinin tutarlı elemanı olabilmek için mutlaka illegalitede olmak (ki illegaliteden ne anladıkları ayrı bir olay) daha doğrusu DK'un tüm «bolşevik nüveleri» (!) nin yaptığı gibi kitlelerden uzak apartman katlarında yatıp, yılda birkaç kez eylem yapıp kitlelerin, gazetelerde çıkan «zayıf silahlı propaganda (!)» eylemlerini okuyup bilinçlenip ayaklanacağını beklemek mi gerekiyor? Bu kastediliyorsa dünya devrimci pratiğinde kitlelerden uzak (RAF, Kızıltugaylar, Japon Kızılordu vs.) 3 - 5 kişiyi bir araya getirip, teknik olarak donatıp, bir apartman katı tutup emir geldiğinde gidip askeri eylemini koyup gelen insanlar vardır; ama bunlar devrim yapacak kitleleri örgütleyecek, kadrolar değil, olsa olsa devlet mekanizmasına baş kaldırmış ama kitleleri nasıl seferber edeceğini, nasıl bir mücadele anlayışını hayata geçireceğini bilmeyen küçük-burjuva ihtilalcileri olabilir. Kaldı ki, devrimciler; devrimciliğini gizleyen, kitlelerin içerisinde

başka türlü, devrimciler arasında farklı görünme yöntemini benimsemezler. Zaten bir devrimci, kitleleri eğitmek onları savaşa katmak gibi en önemli görevle karşı karşıyadır. Bunun için de yaşadığı her alanda Devrimci olduğu bilinecektir. Ve onun görevi her alanda toplumsal muhalefeti kendi devrim anlayışı doğrultusunda örgütlemektir.

Tabii ki kapitalizmin, emperyalizmin tüm vahşetiyle devrimcilerin peşine düştüğü, geniş muhbir ve istihbarat ağları kurduğu bizim gibi ülkelerde silahlı mücadele örgütlenmesi illegalite temelinde olmak zorundadır.

İşte bir devrimcinin gizlemesi gereken, örgüt ilişkileri, devrimcinin bulunduğu seviye, kimlerle nasıl ilişkileri olduğu temeline dayanan bir gizlilik, devrimci gizlilik anlayışıdır.

Zaten kitlelerin ekonomik-demokratik, ideolojik ve politik, kısacası tüm talepleri ve istekleriyle uğraşmayan, onlarla birlikte yanıp tutuşacak mücadele ruhuna sahip olmayan her türlü hücre veya silahlı vurucu kadrolar yok olmaya mahkûmdurlar. Türkiye'de örnekleri de açıktır. İşte kardeş (!) örgütünüz Eylem Birliği; işte daha düne kadar canciğer olduğunuz bugün ise, —bırakın devrimci olmasını en azından bir yurtsever olan— arkadaşlarınız oligarşinin kurşunlarınca katledilirken sizler «burjuva oportünistleri hareketimize tertip yapıyor-

lar.» diyerek oligarşiyi alkışladınız (Merter olayı).

Neden mi sesleri çıkmıyor ve durmadan bölünüyorlar, örgütsel ilişkileri kolayca açığa çıkıyor diye sorarsanız; nedeni açık, en belirgin izah edilebilir olanı, kitleler içerisinde erimek ve tüm çalışma biçimlerini bir temel perspektifle (silahlı propaganda) hayata geçirmek yerine, yalnız «zayıf silahlı propaganda» ve kadroların devrimciliğini dahi gizleyerek apartman katlarında saklanma işini becermektir ve geçmiş değerlendirmenizde, fokocu yorumlarınızın bugünkü çalışma tarzı ve örgüt-devrim anlayışınızın yansımasından başka bir şey değildir.

Devrimci mücadelenin gelişmesi karşısında, mücadeleye yan çizenler, yakın devrim hayalleriyle yola çıkanlar, geri dönenler her dönemde olacaktır. Ama bu «dönenlerin» hepsine kişisel olarak korkak damgasını vuramayız. Onların korkuları zor, sıkıntılı, fedakârlıkla dolu uzun yıllar sürecek bir mücadelenin hazırlık ruhu içinde olmamaları ve komünist özelilkleri yerine kapitalizmin bireyci özelliğini seçmelerindedir. Zaten bu özeliklere daha doğrusu komünist özelliklere sahip bir insan korkak olamaz. Ve öyle komünistler dünya devrimci pratiğinde çıkmıştır ki, eli silah tutmaya elverişli değildir ama ölünceye kadar Devrimi ruhunda ve bilincinde yaşatmışlar ve o uğurda onurlu bir yaşam mücadelesi vermişlerdir. Ve öyle devrimciler de vardır ki, attı-

ğını vuran ama ömür boyu komünist olmayacak, olsa olsa bir yurtsever olacak kişidir.

Mahir Çayan ve arkadaşları da Türkiye Solunun o günkü nesnel koşullarında, sınırlı demokratik ortamda, THKP-C ideolojisini yaratmış ve ağır ağır pratiğe geçmişlerdir. Ama bu süreç onları deşifre etmiştir. Oligarşi onları tanımıştır. Yapılacak başka bir şey yoktur. Oligarşi bizleri tanıyor diye mücadeleden kaçma gerekçesi yaratılamaz. Sorun zaten tanınma meselesi olarak ele alınırsa oligarşi bugün pekâlâ, MLSPB'lileri de tanımaktadır. O zaman MLSPB'nin mücadeleyi sürdürmemesi gerekmiyor mu? Devrimciler şartlara uygun mücadele ve örgütlenmeler yaratmak zorundadırlar ve M. Ç.'lar da tüm şartları göz önünde bulundurarak mücadeleye atılmışlardır...

— Üçüncü yenilgi nedeni olan «gizlilik kurallarını başarıyla uygulayamaması ve örgüt yapısını sağlamlaştırmaması» meselesine gelince; bir kere yukarıda da anlattığımız gibi DK'un gizlilikten anladığı; örgüt yapısının ve konum ilişkilerin gizlenmesi meselesi değil de, devrimciliğin gizlenmesi meselesi olarak anlaşılmaktadır. Böyle bir gizlilik anlayışı baştan reddedilmelidir.

Marksist-Leninist örgütsel gizlilik ise gökten zembille inmez ve bu iş süreç içerisinde, pratik içerisinde bir dizi deney ve tecrübe ile elde edilebilecek bir şeydir. Örgüt yapısının sağlamlaşması da bu perspektifteki bir olaydır. Zaten tüm bu eksikleri Mahir Çayan göz önünde bulundurarak «Bu

hareket revizyonizmin uzun yıllar etkin olduğu bir ortamda yeşermiş, gelişmiş ve güçlenmiştir. O yüzden işler ne kadar sıkı tutulursa tutulsun, başlangıçta şu veya bu ölçüde bu ortamın izlerini içinde taşıyacaktır. Tersini düşünmek idealizmdir. Bu kalıntılar savaş içinde, savaşıla savaşıla atılacaktır» demiştir.

Ve «savaş örgütü savaş meydanlarından çıkar» sözü de pekâlâ illegalite ve tecrübelerin nasıl kazanılacağına somut bir örnektir. Yani gerçek bir savaş örgütü ve parti savaşılarak yaratılır. Ve bu savaşta çok yönlü bir savaşı içerir. Burjuva ideolojisine karşı hareketin kendi iç mücadelesinden, bizzat pratik içerisinde kazanılan canlı deney ve tecrübelere kadar var olacak eksikliklerde savaşçı bir örgütün savaşa savaşa atacağı olağan eksiklerdir. Zaten bu eksikliklerin atılmaya çalışıldığı bir örgütte kelimenin geniş anlamıyla bir «savaş örgütüdür» ve kitleleri savaşa sokan gerçek savaşçı bir partidir.

Yoksa DK - MLSPB, THKP-C'de eksik ve zaaf olarak gördüğü tecrübesizlik, illegaliteyi yeterince uygulayamamak ve deşifre olma sorunlarını bugün kendi halletmiş midir? Etmişse nasıl etmiştir, savaşa savaşa mı? Yoksa henüz halletmedikleri için mi parti olmuyorlar? Şayet halletmedikleri için parti olmuyorlarsa THKP-C bu noktada hata etmemiş midir? Tüm bunlara DK cevap bulmak zorundadır. Ama öyle gözüküyor ki yukarıda da değindiğimiz gibi gizlilik, tec-

rübe, kadro, kısaca THKP-C anlayışına bir bütün olarak bugün farklı bakıldığından, bugün fokocu-silahların kumanda ettiği bir politikayla da geçmişe bakıyorlar ve yargılıyorlar. Bu bakış mantığı DY'da da vardır.

Ayrıca geçmişte THKP-C, DK'un saydığı eksikleri aşmak için nasıl örgütlenmeliydi? Yoksa MLSPB ve Eylem Birliği'nin örgütelndiği gibi «bolşevik» nüveler, örgütler mi kurmalıydı?

YENİLGİ VE ÇIKARACAĞIMIZ DERSLER

71 THKP-C yenilgisinin nedenlerini Devrimci Sol Bildirgesi'nde tarihsel ve nesnel olarak izah etmiştik.

Yani THKP-C içerisinde «yakın devrim hayalleri» olan insanların, silahlı mücadelenin daha başlangıcında ortaya çıkması ve silahlı mücadelenin zorlukları karşısında karşı-devrimci baskı ve şiddeti göğüsleyecek devrimci kararlılıkta olmayanların parti çizgisini tasfiye etme ve yerine Doktor Kıvılcımlı'nın revizyonist görüşlerini koymaya çalışması...

Tasfiyeciliğin parti içinde yerleşme ve etkileme alanına daha girmeden tasfiye edilmemesinden ötürü, tasfiyeciler partinin çok yönlü mücadelesinin diyalektik bir bütün içerisinde yürümesini engellediler ve çeşitli aksamalar meydana geldi.

Parti silahlı mücadeleye devam ederken kadro yenilemesi ve örgütlemesini genişletemedi - yaygınlaştıramadı. Oligarşinin baskı ve terörü her geçen gün daha da artma-

sına rağmen THKP-C var olan yaygın ilişkilerini parti örgütlülüğü doğrultusunda kullanamadı. Ve sonuçta kadroların kendi kitle örgütlenmesi içerisinde eriyebilme özelliği ve kadro üretkenliği sağlanamadı.

Tabii ki tüm bunların baş sorumlusu Yusuf-Münir tasfiyeci kliğidir. Özellikle kitle çalışması yapan ve fiili kitle bağlarını elinde tutan Yusuftur. THKP-C çizgisini hayata geçirmek belli bir dönemden sonra M. Ç.'nın ifadesiyle, «özellikle İstanbul'daki arkadaşların yakalanmasından sonra her türlü görevlerini bir yana itip kitaplar içerisine dalmışlardır.» Parti Merkez Komitesinden habersiz kendi revizyonist düşüncelerini pratiğe geçirdiler. Parti kadroları yenilenmedi. Var olan kitle ilişkilerinin parti örgütlülüğüne kanalize edilmesi sağlanamadı.

Tabii buraya gelene kadarki tarihsel ve nesnel şartlar göz önünde bulundurulmalıdır. Kesinlikle bugünün şartlarıyla karıştırılıp, geçmişe bugünden, değişen şartlardan bakıp geçmiş mahkûm edilemez.

60-70 nesnel ve tarihsel koşulları Türkiye Devrimi'nin yolunun arayışıdır. Ve bu arayış revizyonizmin bataklığından Türkiye İhtilali'nin yolunu bulma mücadelesiydi. 70'lere gelindiğinde artık, Türkiye Devrimi'nin perspektifi tamamlanmıştı. Tabii ki bu zamana kadarki süreçte, halk kitleleri içerisinde çalışılmış, sayısız miting, gösteri ve grevler yapılmış, gençliğin demokratik üniversite kavgasına öncülük edilmiştir.

Tüm bunların yanında bu sürece damgasını vuran ana halka, her gün, oportünizme ve revizyonizme karşı mücadeleyle biraz daha berraklaşan THKP-C ideolojisinin ortaya çıkışıdır. Bunun için de, bugün olduğu gibi, devrimci bir stratejiden hareketle partileşme sürecini geçirmelerine madden imkân yoktu. 71 öncesi, partileşme süreci de bu farklılıklardan ötürü ister istemez o sürece özgü bir partileşme süreciydi. Ve bu sürecin temel halkasıda **Türkiye devrimi yolunun ideolojik netleşmesi ve bu netleşmeyle orantılı sürdürülen devrimci pratiktir.** İşte 71 önsinin partileşme sürecinin özelliği budur.

Tabii bu süreç içerisinde yetişen parti kadroları da o sürecin pratiğine ve orijinalitesine uygun yetenekte ve sürecin özelliklerini üzerlerinde belirli ölçülerde taşıyacaklardı. Nitekim de öyle oldu.

Bu sürecin özelliklerini M. Ç.'nın şu alıntısında en iyi ifadesini bulmak mümkündür.

> «Ülkemiz solunda tam bir teorik keşmekeş hüküm sürmektedir. Öyle ki, aynı revizyonist tezleri temel alan ve bunları değişik ambalajlamalarla piyasaya süren, kendi öz gücünün dışında başka güçlere bel bağlayan çeşitli oportünist fraksiyonlar, en sert bir şekilde birbirlerini oportünizmle, pasifizmle, ihanetle vs. ile suçlamaktadırlar. Kendi aralarında taktik ayrılık bile sayılmayacak ufak değerlendirme ve deyiş fark-

lılıkları etrafında fırtına koparmaktadırlar.

...Ülkemizde güçlü bir proletarya hareketinin olmamasının sonucu, solda ideolojik seviye yüksek değildir. Bu yüzden, böyle bir ortamda neyin doğru olduğu neyin eğri olduğu ayırdedilmez olmuş herşey biribirinin içine girmiştir. Ve Marksist-Leninist devrim teorisinin özünün kaybolduğu bu ortamda; oportünizmin çeşitli biçimlerinin orijinal «devrim» teorileri, Marx, Engels, Lenin, Stalin, Mao Tse Tung, Ho Chi Minh adına; onların yazılarına atıflar yapılarak tezgâhlanmaktadır...»

İşte M. Ç.'ın da ifade ettiği gibi bu süreç teorik keşmekeşin, oportünist ve revizyonistlerin kördöğüşünün sürdüğü, neyin doğru neyin yanlış olduğunun ayıredilmez olduğu bir kaos ortamıdır.

Daha silahlı mücadele ruşeym halindeyken Yusuf - Münir tasfiyecileri parti çizgisini terkedip pasifist cepheye yazıldılar. Dizilerce unsur mahkemelerde ve işkencede çözüldü. Yılgınlık ve karamsarlık had safhaya ulaştı. Bu durum 50 yıllık Türkiye'deki sağ —güdümlü— geleneğin kırıldığı nitel değişimin sancılarıdır. 50 yıllık revizyonizmin ölüm sancılarıdır.

Parti, Yusuf - Münir tasfiyeciliğini daha önceden görüp tedbirler alabilirdi. THKP-C bu noktada tasfiyeciliği ortaya çıkarmakta geç kalmıştır. Ve parti bir dönem iş yapamaz hale gelmiştir.

Bu noktada THKP-C'nin, bir partinin işlerliği, kadroların fonksiyonu, denetimi konularındaki eksiklikler yanında deneysizlik ve tecrübesizlik de söz konusudur.

THKP-C kadrolarının 65-70 dönemi arasında geçirdikleri pratik çeşitli alanlarda yeterince uzmanlaşma ve komünist çelikleşmeyi yeterince sağlayamamıştır. O dönemin bir dizi alışkanlık ve zaaflarını beraberinde getirmiş ve yakın devrim hayalleri olan insanların parti içerisinde bir dönem yer almaları engellenememiştir.

Yine, tarihsel nesnel koşulları sonucu parti önderleri ve militanları alabildiğine legal ilişklerin ve ona uyan mücadelenin içerisinde lanseydi; polisin, ilişki ağlarını genellikle bildiği bir ortamdı. Yani daha silahlı mücadele başlamadan oligarşi operasyonu başlattı. Bir fiil silahlı mücadeleyi sürdürenler aranmaya başlandı.

Tüm bu tarihsel, nesnel koşulların getirdiği eksiklere rağmen THKP-C oligarşinin saldırı ve terörü karşısında savaşı sürdürmeye devam etti ve her eylemde alnının akıyla çıktı. Ta ki Yusuf - Münir tasfiyecilerinin partiyi arkadan gammazlama ve tasfiye etmelerine kadar. Yusuf - Münirler partinin silahlı mücadelesini geliştirecek, yan örgütlenmeleri (SP'nın devamını sağlayacak tüm mücadele biçimlerini) kendi tasfiyecilik anlayışlarını uygulayarak silahlı mücadelenin devamının ana şartı olan kadro üretme, kitle örgütlenmesiyle silahlı mücadelenin birbirine bağımlı bir tarzda

yürümesi ve silahlı mücadelenin yarattığı sempatinin örgütlenmesini hayata geçirmediler. Ve partiye ağır bir darbe indirdiler. Ve silahlı mücadelenin Türkiye çapında yaygınlaşması ve kitleler içerisindeki hareket kabiliyeti her gün biraz daha azaldı.

Mahir Çayan ve arkadaşlarının «içeride» bulunmasını da fırsat bilen Tasfiyeciler Merkez Komitesi'nde olma konumlarını da kullanarak kendi teslimiyetçi düşüncelerini sinsi bir tarzda «parti kararları» diye, parti elemanlarına belli bir süre uygulattılar. Ve Yusuflar tasfiye edildiğinde parti büyük bir darbe yemişti; partinin birçok organizasyonu işlemez duruma gelmişti. Ayrıca partinin birçok militanı oligarşi ile savaşta ölmüş veya tutuklanmış, geniş bir kitle potansiyeli yaratılmasına karşılık, silahlı vurucu timlerin kitle örgütlenmesi içerisinde erimesi ve barınması yeterince sağlanamamıştı. Ve uzun bir «faaliyetsizlik» dönemine girildi. Sonra gelişen durum THKP-C'yi Kızıldere'ye götürdü.

Kızıldere Türkiye Devrimi'nin ve THKP-C'nin simgelendiği noktadır. Oligarşi, Deniz'leri idam ederek Silahlı Devrim Cephesi'ne büyük bir darbe indirecek ve halk kitlelerine kendilerinin ne kadar güçlü olduklarını ispatlayacaktır. Devrimcilerin idam kararları karşısında sessizliği, oligarşiye bu avantajı sağlayacaktı. İşte THKP Türkiye'de silahlı devrim cephesinin prestijini korumak ve Deniz, Yusuf, İnan'ın idamını engellemek için Kızıldere eylemini koydu. Dev-

rimcilerin idam kararlarına kayıtsız kalmamaları ve seslerini duyurmaları oligarşiyi hırçına çevirdi. Ve THKP-C Kızıldere'de son önder kadrolarını da yitirdi. Ama Kızıldere oligarşiye vurulan güçlü bir darbe oldu ve geniş bir potansiyel yarattı.

71 öncesinin tarihsel ve nesnel koşulları THKP-C'nin fiziksel olarak ortadan kalkması sonucuna yol açtı.

Bizler ise bugün 71'in tarihsel ve nesnel koşullarını tam anlamıyla yaşamıyoruz. **Dünden farklı olarak önümüzde THKP-C stratejisi var ve sorun bu stratejiyi hayata geçirecek THKP-C'nin yaratılmasıdır.** Sorun bu olduğuna göre 60 - 70 döneminin revizyonist bataklığında kulaç atıp, TİP'iyle, cuntasıyla uğraşma, ideolojik mücadeleyi polemik aracı olarak ele alma ve alabildiğine legalitede mücadele etme diye bir sorunumuz yok.

Dünden (71'den) farklı olarak Türkiye Devrimi'nin yolu, stratejisi belli olduğuna göre, bugün THKP-C'nin ilkeleri üzerinde birleşen bizler **partileşme sürecini daha uzun ve örgütlü ele alıp, çeşitli alanlarda ihtisaslaşma, yeteneklerin ortaya çıkması ve komünistleşmeyi adım adım küçükten büyüğe doğru sağlamalıyız.**

Daha baştan (Partileşme sürecinin başında) **illegaliteyi temel alıp adım adım örgütlülüğü geliştirmeliyiz. İşin bu yanıyla, DY'un kötü mirasıyla böyle bir zaafı bugün yaşıyoruz. DG, DY baştan beri örgütlemeden anladığı dernekleşme faaliyetini, oligar-**

şinin çizdiği sınırlar içerisine hapsetti. Ve hareketimizin kadro sorununda önemli fonksiyonu olan gençlik alabildiğine deşifre edildi. Öyle bir hale geldi ki, özellikle gençlik kesiminde polise düşmeyen kalmadı. Örgütlemede arpa boyu bir adım atılmadı ve **ideolojik mücadele diye THKP-C inkârcılığının teorisinin hazırlanması ve laf cambazlığından öte bir şey yapılamadı ve yıllar boşa geçti.**

Bu gelişimin sonucu ister istemez, bugün hareketimiz; **legalizme teslim olmuş bir hareket içerisinden çıktığından onun çeşitli dezavantajlarını taşımaktadır.**

Bugün hareketimizde süratle bu durumu aşmalı ve gizlilik kurallarını kavratıp, illegal örgütlemeyi perçinleştirip herkesin her şeyi bilmediği, polis kontrolünde olmayan köklü ilişki ağları geliştirmeliyiz. Aksi halde deşifre olma, yaygın ilişki içerisinde boğulma ve uzmanlaşamama gibi sorunlarda «geçmiş» tekrar edilebilir.

Saflarımızda küçük hesaplar peşinde olan ve yakın devrim hayalleri, çeşitli egolarını tatmin için mücadele eden insanları ortaya çıkartacak yollar bulunmalıdır. Kadrolar çeşitli **iş esaslarında denenmeli ve uzun süreli disiplin ve fedakârlığını ortaya çıkartacak yöntemler bulunmalıdır. Ve bunun için de kadrolarımızı çok iyi tanımalı —ki her an nabızları kontrol edebileceği denetim mekanizmaları olmalıdır—; örgüt disiplinine zarar verme tasfiyeci hallerde, kesinlikle hareket içinde genişleme alanına**

yol açmadan tasfiye edilmeli ve bu konuda kadrolar duyarlı kılınmalıdır.

Özellikle bugün yaratacağımız Vurucu Silahlı Devrimci Birlikler, kitlelerden soyutlanacak bir duruma gelmemeli ve geniş kitle ilişkileri olan, onlar içerisinde eriyebilecek yetenekli unsurlardan oluşmalıdır.

DY'un Devrimci Gençliğe müdahale edişi ve DY bildirgesinin çıkışı bir nevi geçmişi tekrardır denebilir.

Marksist-Leninist bir hareket örgütleme perspektiflerine uygun nereden ve nasıl başlanacak, nasıl bir mücadele nasıl bir silahlı mücadele, ne tür bir örgüt sorularına cevap vermiş olmalıdır. İşte DY tüm bu sorulara 72'den beri kendi anlayışına göre cevap verdiğini söylediği için **THKP-C örgütlülüğünü sağlayacak ve ona geçiş olabilecek doğru temelde gizlilik kurallarına dayalı dardan genişe doğru giden bir örgütleme yaratamamış, aksine legalizm, yaygın ilişki, hakim ilişki olmuştur.** Ve PASS doğrultusunda hiç bir örgütleme yapılmadan ceğiz-cağızlarla yıllar geçirilmiş, **Devrimci pratik ise Üniversite sınırlarını aşmayan ve kadroların bağımsız kendi insiyatifleriyle küçük burjuva anlamda yönlendirdikleri faşistlere karşı çatışma ve gençlik eylemleri olmuştur.**

Tabii ki örgütsüz ve kendi başına (özgür) olan bir çalışmanın nereye varacağını görmek için fazla ince eleyip sık dokumaya gerek yok. İşte sonuç ortada, bugün DY'un

hangi alanda, kimin nerede, nasıl çalıştığı herkes tarafından bilinmekte, adeta legal gir partinin temsilcilik ve komiteleri örgütlenmesini andırmaktadır. DY bugün illegaliteye geçmeye çalışmak için çaba sarfetse dahi başarması çok güçtür. Ona uygun kadrolar ve alanlar bulması zordur. Tüm bu yönleriyle DY bir dizi olumsuzlukları bağrında taşımakta ve yer yer geçmiş tarihsel gelişimi kopye etmektedir.

Biz de DY'un bu tarz örgütlenme anlayışından nasibimizi aldık ve bugün 100'lerce kadro oligarşice biliniyor ve hareket kabiliyeti sınırlı. Bu durumu süratle aşmamız için **Kadro üretkenliğini (gizlilik temelinde) sağlamak ve uygun örgütlemeleri mutlaka sağlamalıyız. Ve bu noktalarda geçmişten, DY içerisinde olduğumuz dönemden dersler çıkartmalıyız.**

ÖNCÜ SAVAŞI VE DY - DK

Öncü Savaşı ve DY :

«Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejisi, halk savaşı stratejisidir. Halk Savaşının III. Bunalım döneminin özelliklerinden ileri gelen değişimleri belirtmek için bu terimin kullanılması tercih edilmiştir. (Çin ve Vietnam Kurtuluş Savaşları gibi bütün halk savaşları politikleşmiş birer askeri savaştır) M. Çayan halk savaşını, (suni dengeyi kırmak için değil) devrim yapmak, iktidarı ele geçirmek için, bir devrim stratejisi olarak ileri sürer. Suni denge kavramı ise, (...)

Halk sayaşının Çin ve Vietnam gibi ülkelerden görece farklı bir biçimde ve farklı ara evrelerden geçerek gerçekleşeceği tesbitine yöneliktir. Halk savaşının ilk aşaması öncü savaşı aşamasından geçecektir. Öncü savaşı halk savaşının ilk evresinde geçilecek bir mücadele biçimidir. Bir devrim stratejisi de-

ğil, bir taktik evredir.» (DY, S. 17, abç)

«Bugün ülkemizin her tarafında çeşitli biçimler altında süregiden kıyasıya mücadeleyi öncü savaşı ve silahlı propaganda kavramlarının karşısına çıkarmaya kalkmak da saçma bir şeydir. Bugün en yüksek biçimleri dahil her türlü propaganda içinde vardır. Bu şekilde, silahlı propagandanın temelini oluşturacağı bir öncü savaşı da, yine aynı şekilde bu mücadelenin dışında bir yerden gelmeyecektir. **Bir başka ifadeyle, öncü savaşı, bugünkü mücadele içinde, devrimcilere düşen görevlerin daha eksiksiz yerine getirilebileceği bir mücadele ve örgütlenme aşamasına Devrimci hareketimizi yükseltme sorunundan başka bir şey değildir.** (DY, S. 22, abç)

DY, bu alıntıdan çok merak ettiğimiz, hep kullandığı ama bir türlü açıklayamadığı, öncü savaşına nihayet satır aralarında da olsa, —anlayabilene tabii— birtakım cevaplar veriyor. Hem de «bir başka ifadeyle» deyip iki kez tekrar ederek. «Öncü savaşı bugünkü mücadele içinde, devrimcilere düşen görevlerin daha eksiksiz yerine getirilebileceği bir mücadele ve örgütlenme aşamasına Devrimci hareketimizi yükseltme sorunundan başka bir şey değildir.» Bugün DY faşizme karşı mücadelede Direniş Komitelerini temel alıp bunları silahlı kitle direnişlerine dönüştürmeye çalışmaktadır.

Arada sırada da kendiliğinden bölgelerde militanların savunma çizgisinde sürdürdükleri silahlı eylemler vardır.

İşte DY'un öncü savaşından anladığı Direniş Komitelerinin daha da çoğaltılması ve bugünkü mücadelelerinin (savunma çizgisinden kendiliğindenci eylemler) kendiliğinden kurtarılıp merkezileşmesidir.

Dikkat edilmesi gereken DY'un bugün sürdürdüğü mücadelenin niteliğidir... Bu ise ana olarak dergi, miting, ideolojik polemikler ve kitle örgütlenmelerini ele geçirme - ilişkiler ağıdır. Bunun dışındaki - bu alanlarda kendiliğinden gelişen, faşistlerle yer yer olan çatışmalar ise DY'a göre SP'nin olsa olsa «eksik» (!) halidir (eh nasıl olsa öncü savaşı bugünkü eksikliklerin tamamlanması değil mi?) İşte öncü savaşı da bunun yükseltilmesidir. Yani MLSPB'nin dediği gibi bugün henüz yeterince örgütlü olmadığı için güçlü eylem koyamıyorlar ama yarın parti olduklarında gereken güçlü eylemi koyacak ve ilkellikten (zayıf silahlı propagandadan), eksikliklerden kurtulup gerçek (!) silahlı propagandayı koyacaklardır herhalde!?

DY, öncü savaşını bugünkü mücadelenin «devrimcilere düşen görevlerin daha eksiksiz (örn.: daha merkezi, daha çok miting, çok gazete ve bildiri v.s. (DS)) yerine getirilebileceği bir mücadele ve örgütlenme aşamasına devrimci hareketimizi yükseltme sorunundan başka bir şey değildir.» demektedir.

MLSPB'de bugünkü partisiz yürüttükleri silahlı propagandayı zayıf görüyor ve bunlarla orantılı olarak diğer mücadele biçimlerini de yine zayıf ve ilkel hayata geçmesine çalışıyordu.

Kısaca MLSPB ile olan tartışma, partinin işlevleri ve fonksiyonları ile partinin mücadele biçimlerini nasıl hayata geçireceği ve tüm bunlardan THKP-C ideolojisi doğrultusunda ne anlaşılması gerektiğidir. DY parti ve mücadele biçimlerine yaklaşımı (teoride) MLSPB gibi olmamasına rağmen özünde aynı şeyleri savunmaktadır. Aynı şeyleri savunuyor diyoruz; çünkü, MLSPB'de parti olmadığı için «mücadelelerinin boyutlarının yüksek olmadığını, nicel ve nitel güçlü olmadıklarını, parti olduklarında ilkel - zayıf SP'dan kuvvetli SP'ya geçeceklerini söylüyorlar. DY'un deyişleri de bu noktada MLSPB'den farklı değildir. Çünkü DY'da partili verileceği gerekli olan öncü savaşı ve SP meselesini tıpkı MLSPB gibi mücadelenin biraz daha yükseltilmesi ve eksikliklerin tamamlanması olarak ele almakta ve sonuçta DY'da sorunu ilkel - zayıf olarak yorumlamış olmaktadır. Ama bir farkla ki, MLSPB bugün ilkel SP yaptığını söylüyor, DY ise söylemiyor. Peki DY'a göre öncü savaşı, mücadeledeki eksikliklerin tamlanma sorunu ise, bugün yapılan şeylerin biraz daha yetkin ve kaliteli olması ise, bugün yaptıklarının adı nedir?

Öncü savaşı; silahlı propagandanın temel olduğu diğer mücadele şekilleriyle (eko-

nomik-demokratik, ideolojik ve barışçıl politik mücadele) bütün olarak bir evreyi kucaklar. Hedefleri, fonksiyonları hiç de bugünkü eylem düzeyinde değildir. Yapılması gereken tartışma ancak partinin çelik-çekirdek aşaması (partinin kitleleri henüz kucaklamadığı, kitle partisi olmadığı) ile partinin kitlevi karekter kazandığı aşamalar olabilir.

Silahlı propagandanın fonksiyonları ve işlevleri M. Ç.'da açıktır. Ama DY artık açık oynamaktadır ve onun için M. Ç.'nın, THKP-C'nin silahlı propaganda, öncü savaşı konusunda ne dediği, neyin doğru olduğu değil, bugün sistematiğini oluşturduğu devrim anlayışı ve çalışma tarzı vs. konularda inkârcı gözükmemek için öncü savaşı hakkında M. Ç.'nın dediklerini tahrif ederek sorunu «evet öncü savaşı doğrudur ama, öncü savaşından ne anlıyorsunuz» tartışması önem kazanmaktadır. Artık öncü savaşından, silahlı propagandadan ne anladığını ortaya koymuştur. «Bugünkü mücadelenin (kendilerinin verdiği aktif (!) mücadeleyi kastediyorlar) biraz daha örgütlenmesi, yükseltilmesi ve daha eksiksiz bir mücadele.» Böylece bir yandan inkârcı gözükmemekte, bir yandan da öncü savaşını ve SP'yı bugünkü savunma çizgisinde, DY'un kendiliğinden zorunlu yer yer silaha sıçrayan çatışmalar seviyesine indirgeyerek MLSPB gibi ilkel-zayıf-güçlü-güçsüz olarak sorunu tartışmaya açmaktadır.

Bugün faşist terör karşısında Devrimci-

lerin halkı savunması zorunlu bir mücadele olarak gündeme gelmiş ve THKP-C sempatizanları (hatta birçok siyasi yoğunlukta faşist teröre karşı mücadeleyi kabullenme durumuna geldiler) kadrolaşma ve parti sorununu, faşizme karşı devrimci şiddet temelinde çözmeyi hedeflemek zorunda kalmışlardır.

Bugünkü faşizme karşı mücadelenin düzeyi, silahlı propagandanın yüklendiği fonksiyonları içermekten ziyade, saldıran faşizme karşı sadece ve sadece bir savunmadır.

Oysa silahlı propaganda oligarşinin oyunlarını bozan, vurduğu yerden ses çıkartan, halkı günlük maişet derdinden kurtarıp dikkati devrim saflarına çeker. Bunun için de faşizme karşı her şart altında mücadele edebilecek ve her geçen gün biraz daha güçlü ve gelişen bir örgüt olduğunu halka gösteren, PARTİ'nin varlığı zorunludur.

DY'nin bugün faşizme karşı ne yaptığı da herkes tarafından bilinen bir gerçektir. Şunun bunun yaptığı korsan eylemlere, ufak tefek silahlı eylemlere dahi sahip çıkacak kadar küçülmüş - bir patlamayı dahi «Direnişten Haberler» başlıklarıyla abartarak vermektedir. (Hatta burjuva basını bizim eylemlerimizi yazmıyor diyerek de çok şey yaptıklarını, oligarşi için korkulu siyaset olduklarını belirtmeye çalışıyorlar. Acaba oligarşi eyleminizi yazdığı zaman o eyleminiz devrimci eylem olmadığı için mi

yazdı? Bu mantıkla kendinizden, gazetelerin yazdığı herhangi bir eyleminizden şüphe etmek gerekmez mi?)

DY, bugün çok yüksek boyutlarla mücadele verdiğine, hatta öncü savaşı yaptığına kendisini inandırmış ve «Direnişten Haberler» diyerek de bir - iki patlamayı ve her gün yüzlerce militanın bu tür çatışmalarını büyük işler yapılıyor havasına sokmuştur. (Bunlarla pasifist olmadıklarını herhalde ispat ediyorlar?)

BÜTÜN HALK SAVAŞLARINDA ÖNCÜ SAVAŞI VAR MIDIR?

«...Yani ülkemizde geniş köylü (ve halk) kitlelerinin, Çin ve Vietnam gibi ülkelerde olduğu gibi, mevcut düzene karşı kolayca silahlı hareketlere geçirilemiyeceği olgusudur. **Bunun için halk savaşının ilk aşaması, eskisi gibi kitlesel bir savaş niteliğinde değil, öncü savaşı niteliğinde olacaktır.**» (DY, S. 17) (abç)

«**Aslında öncü savaşı genel olarak bütün halk savaşlarının ilk evresinde yer alır.** Ama temel bir öneme sahip değildir. Ülkemizde ise, yukarıda kısaca değindiğimiz nedenlerle - **nispeten uzunca bir dönem devrimci mücadelenin yürütülüşünün** karekteristik özelliği olarak, özgül bir önem taşıyacaktır.» (DY, S. 18) (abç)

DY'dan aldığımız bu iki alıntı, iki ayrı devrim anlayışını yansıtmakta ve kendi içinde çelişmektedir.

Birinci alıntıdan anlaşılan, Çin ve Vietnam gibi ülkelerde suni denge, emperyalizmin gizli işgali vs. olmadığından dolayı geniş köylü ve halk kitlelerinin mevcut düzene karşı kolayca silahlı mücadeleye geçebileceğidir. Ve kitlesel savaş direkt başlayabilir. Öncü savaşına gerek yoktur.

Hemen ikinci alıntıyı yorumlayalım.. İkinci alıntı ise birinci yorumu reddeden bir ifadeyi kapsamakta ve çok açık bir şekilde «Aslında öncü savaşı genel olarak bütün halk savaşlarının ilk evresinde yer alır» öncü savaşının II. Bunalım döneminin halk savaşlarının ilk evresinde de yer aldığını, ama bunun kısa bir süreci kapsadığını ifade etmektedir.

DY, yorumladığımız bu iki farklı alıntıdaki çelişkiyi nasıl cevaplandıracaktır? sorusuyla karşı karşıyayız.

Öncelikle DY inkârcılığının baskısı altındadır. Ve inkârcılık maskesinin ortaya çıkmasıyla THKP-C sempatizan çevresinin kendisini büyük ölçüde terk edeceğini bilmekte ve THKP-C'nin yarattığı geniş potansiyelin farkındadır. DY bugün öncü savaşıyla ilişkisi olmayan farklı bir devrim, örgüt ve çalışma tarzı yaratmıştır. (Yine enteresan olan bir şey var. Bu alıntısını yaptığımız DY dergi sayıları ve broşürlerinin hepsi DY'un inkârcılık maskesini düşürme

çabalarımız ve ideolojik mücadele yaptığımız sürece denk düşer.)

DY bir yandan kendini geçmişi savunur göstermeye çalışırken bir yandan da bugünkü devrim anlayışını geçmişle aynileştirmeye çalışmaktadır. İşte çelişki de tam bu noktada ortaya çıkmaktadır. Ve uç noktada yorumlara yol açmaktadır.

Öncü savaşının tüm halk savaşlarının ilk evresinde yer aldığı, Çin ve Vietnam'da kısa olduğu bizim gibi ülkelerde ise uzun olduğu gibi öncü savaşı yorumları ardı sıra, neden öncü savaşı? O halde DY'a göre ülkemizde neden öncü savaşı temel bir öneme sahiptir? DY bunu «ülkemizde meydana gelen değişimler» diyerek ifade etmektedir. Peki bu değişimler nitel bir değişim midir? DY'a göre değildir. Ve teorik sistematiğini kendi içinde bulmuştur. «Farklılık göreceli bir farklılıktır.» Herhalde bundan ötürü de öncü savaşının kısa ve uzunluğu tartışma konusu olmaktadır. O halde görecelik tüm tahlillere yansımak zorundadır. Eğer öncü savaşının gerekliliği III. Bunalım dönemindeki farklılıklarda ise bunun temeli suni denge olmak zorundadır. Eğer DY öncü savaşını suni dengenin kırılması, halkın devrim saflarına çekilmesi olarak görüyorsa (!) bu, «kısa da olsa öncü savaşının bütün halk savaşlarında olması» olgusuyla çelişmektedir. Çünkü DY'un da izah ettiği gibi Çin ve Vietnam'da o sürecin (II. Bunalım Döneminin) özellikleri gereği direkt «kitlesel savaşa girilebildiğine göre kısa da olsa öncü

savaşının olmaması gerekir. Eğer kısa da olsa öncü savaşı varsa o zaman III. Bunalım döneminin temel özelliklerinden ve öncü savaşının temel nedenlerinden suni denge olgusu II. Bunalım döneminde de var demektir. Oysa DY de pekâlâ II. Bunalım döneminde direkt «kitlesel savaşa girildiğini» söylemektedir. DY, kendi içinde tam bir tutarsızlık örneği vermektedir.

DY, THKP-C'den ayrı, ondan bağımsız düşüncesini THKP'yle aynileştirmek aynı zamanda kendi anladığı anlamda bir öncü savaşını ispatlamak için II. Bunalım dönemı ve III. Bunalım dönemi kıyaslamaları yapmakta, farklılığı göreceli olarak koymakta ve öncü savaşının muhtevasını inkâr etmektedir. DY inkârcılığını bir kez daha belgeliyor; «1972'lerden bu yana süregelmekte olan mücadele ve gelişmeler de bu gerçeği kanıtlayıcı bir içerik taşımaktadır.» (DY, S. 18) Hangi gerçeği diye sormak gerek. Her halde 72'den bu yana DY'un öncü savaşını (!) sürdürüp kitleleri örgütlemesi olsa gerek!

Çin ve Vietnam'da verilen gerilla savaşına öncü savaşı deniliyorsa (tabii burada öncü savaşından ne anlaşıldığı anlatılmalıdır) buradaki gerilla savaşı kısa değil uzun bir süreci kapsar ve gerilla SP fonksiyonlarını içermemiştir.

Ama DY nihayet sıkıntısını 22. sayısında daha açık ortaya koymaktadır. «Öncü savaşını bugünkü mücadelenin biraz daha

yükseltilmesi ve eksikliklerin tamamlanması» olarak yorumlayarak, bugünkü verdikleri mücadelenin öncü savaşı olduğunu fakat eksik ve yetersiz olduğunu vurgulamaktadır. Ve bu mantıkla DY bırakın öncü savaşını, klasik gerilla savaşını dahi karikatürize etmektedir. Çünkü DY'un bugün yaptığı kendiliğinden faşistlere karşı bir iki patlama vs.'nin ötesinde değildir.

GERİLLA SAVAŞI, ÖNCÜ SAVAŞIYLA ÇELİŞİR Mİ?

> «Bu strateji iki ana evreden geçilerek tamamlanacaktır. Birinci aşama, kitleleri politize ederek savaşa dahil etmek için, proletaryanın savaşçı partisinin silahlı propagandayı temel alıp yürüterek düzenli ordular aşamasına kadar sürecek olan öncü savaşıdır.» (Tasfiyecilik ve Devrimci Çizgi)

Aslında öncü savaşı süreci suni denge sorunu ile iç içe bir kavramdır. Ve suni dengenin kırılmasıyla orantılı olarak, savaşın kitleleri ve yaygın bir karekter almasına bağlı olarak öncü savaşının temel mücadele biçimi olan SP da temel özelliğini yitirir, savaş düzenli ordulara dönüştüğünde ise gerila savaşı düzenli ordulara yardımcı bir rol oynayan, düzenli ordulara tabi bir fonksiyona sahip olur.

DY bizim gibi ülkelerde halk savaşının iki ana evreden geçtiğini — öncü savaşı,

düzenli ordular ayırımına karşı çıkarak, olur mu? — halk savaşı «stratejik savunma, stratejik denge ve saldırı aşamalarını kapsar» diyor — ve «öncü savaşı halk savaşı süreci içinde, stratejik savunma aşamasının başlangıç dönemlerindeki savaşın biçimini belirleyen bir kavramdır. Halk savaşının bir ara aşaması olarak kavranılmalıdır. **Düzenli orduların oluşmasına kadar olan dönemdeki savaşın esas biçimi gerilla savaşıdır.**» (abç) (Bir yanlışlıkla bildirisi üzerine s. 15)

Alıntıda tartışılması gereken DY'un öncü savaşı ve gerilla savaşlarını bir ikilem tarzında karşı karşıya getirmesidir. Ve bu kendi görüşünü desteklemek için de M. Ç.'dan da bir alıntı yapılmaktadır. M.Ç.'da şu konuda şöyle diyor:

> «Şu anda iktidar mücadelesi yapan partimiz iktidarı alabilecek güçte ve aşamada değildir. Ancak düzenli ordular savaşı aşamasında bütün yurt çapında yönetimi ele geçirmekten söz etmek mümkündür. Ve biz, bugün bu aşamayı yaşadığımızı asla iddia etmiyoruz. Biz sadece halkımızın ihtilalci savaşının bu aşamaya gelebilmesi için **gerilla savaşının şart olduğunu iddia ediyoruz** ve bu amaçla dövüşürüyoruz.» (İhtilalin Yolu)

Birinci alıntıda gerilla savaşı ve öncü savaşı ikilemini DY ortaya koymuştu.

DY, M.Ç.'dan yaptığı alıntıyla THKP-C'nin 71'de öncü savaşı (SP) değil de gerilla

savaşı yaptığını ve bu mantıktan hareketle düzenli ordulara kadar öncü savaşı değil, gerilla savaşı temeldir diyerek, her şeyi birbirine karıştırıp karman çorman etmiştir.

Bir kere öncü savaşı SP'nın temel ve diğer mücadele biçimlerinin de SP'ya bağlı ve tali bir tarzda hayata geçtiği bir süreci kapsar ve **SP da kendi ayırt edici özelliklerine sahip bir gerilla savaşıdır.**

M. Ç. THKP-C'nin 71'de öncü savaşı yaptığını, SP eylemleri koyduğunu çok açık izah etmektedir. Ve M. Ç. da silahlı eylem SP, gerilla savaşı vs. kavramlarını da aynı muhtevada kullandığı yazılarında açıktır.

Ayrıca THKP-C'nin 71'de yaptığı ve M. Ç.'nın «biz sadece halkımızın ihtilalci savaşının bu aşamaya gelebilmesi için gerilla savaşının şart olduğunu iddia ediyoruz ve bu amaçla dövüşüyoruz» deyişlerini DY öncü savaşı olarak değil de gerilla savaşı ikilemi içerisinde, genel bir gerilla savaşı olarak kabul ediyor ve düzenli ordulara kadar temel olan gerilla savaşıdır diyor. Peki THKP-C'nin önerdiği öncü savaşı nedir, nasıl bir şeydir? M. Ç. savaşın başlangıç aşamasında SP temeldir demiyor mu? O zaman M. Ç.'ın alıntısını bize cevap olarak vermek niye?

DY bu noktada saçmalamış ve takrar II. Bunalım Dönemi stratejisine dönerek hayır! Öncü savaşı SP temel değil, gerilla savaşı temeldir diyerek, SP'yı zaman zaman tüm haşmetiyle savunmasına rağmen bir kez daha reddetmiştir.

Ayrıca DY yine II. Bunalım döneminden hareketle stratejik savunma, stratejik denge, stratejik saldırı vs. tartışmaları etrafında dönüp durmaktadır. Bir kere bizim tartışmamız savunma, denge, saldırı, askeri tartışması değildir (ama DY tartışmayı kendi istediği yöne çekmekte gerçekten usta).

Şayet, III. Bunalım dönemine özgü olan PASS'ni mutlaka istiyorsa, savaşın farklı ara aşama ve evrelerini yalnız DY'un bildiği (!) hiç kimsenin bilmediği (savunma - denge - saldırı) aşamalarının içerisine yerleştirebilir. Ama bu yerleştirme - öncü savaşı ve düzenli orduların evreleri ve gerilla savaşı tartışmalarına bir cevap getirmez. Ayrıca, hiç kimse suni dengenin birdenbire kırılacağını, öncü savaşının birdenbire bitip düzenli ordulara geçileceğini söylemiş değildir. Böyle bir tartışma mantıken bile kabul edilemez.

Elbette ki savaş küçükten büyüğe doğru gelişen bir rota izleyecek, inişli çıkışlı bir dizi karmaşık görevleri ve evreleri kucaklayarak adım adım düzenli ordulara dönüşecektir.

Olur mu, düzenli ordulara kadar öncü savaşı? Peki ne olur? Gerilla savaşı M. Çayan'ın belirttiği gibi tek başına nitelik belirleyici değildir. Önemli olan gerilla savaşının hangi koşullarda ve hangi amaçlarla verildiğidir. Bugün, «gerilla savaşı temeldir» demek, hiç bir şey dememektir. DY'da bunu yapmaktadır.

Aslında DY konuları tahrifatçılığı yüzünden karmakarışık etmektedir. Ve bu tavrı kavga etmek niyetinde olmayan ama sadece gürültü çıkaran ve küfür edebiyatına sarılan, sokakta kavga etme cesaretini gösteremeyen ama «bırakın beni» deyip okkalı küfürler savuran lümpenleri andırmaktadır.

PASS'NİN GENEL VE ÖZEL TANIMLAMALARI AYNI ŞEY MİDİR?

Mahir Çayan'ın «Devrimde Sınıfların Mevzilenmesi» adlı yazısında, genel olarak halk savaşlarının politikleşmiş bir askeri savaş olduğunu açıklayan deyişleri, «Kesintisiz II - III'deki PASS açıklaması, oportünistler tarafından —özellikle DY— PASS'ni tahrif etmek için malzeme olarak kullanılıyor.

«Devrimde Sınıfların Mevzilenmesi»nde M. Çayan şöyle diyor :

> **«Halk savaşı politikleşmiş bir askeri savaştır.** Yani sosyalistlerin halk savaşındaki temel mücadele metodları askeri savaş metodudur. Bu savaş, klasik savaş metoduyla değil, **politikleşmiş askeri savaş** metoduyla yürütülür. Bu savaşta bütün demokratik ve ekonomik amaçlı hareketler, kitle gösterileri vs. bu politikleşmiş askeri mücadeleye tabidir.» (Devrimci Sol, Bütün Yazılar, s. 262 263)

Mahir Çayan'ın bu deyişlerinden iki sonuç çıkar :

1 — Halk savaşı politikleşmiş bir askeri savaştır. Yani emperyalizmin bunalım dönemleri ayırımı yapılmadan, ezilen halkların kurtuluş savaşı olan, halk savaşı, genel olarak, politikleşmiş bir askeri savaştır.

2 — Halk savaşında temel olan askeri mücadele, klasik değildir; politik amaçlarla verilir, diğer bütün mücadeleler de buna tabidir.

Bu sonuçlar şunu göstermektedir: Mahir Çayan burada, **genel olarak halk savaşının**, mahiyetini belirtmek için bir tanımlama yapmıştır. Eğer genel olarak halk savaşı stratejisinden bahsedilirse —bu anlamda— Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejisi, halk savaşının bütün sürecini kapsayan bir strateji olur. Bunu Devrimci Sol bildirgesinde şöyle ifade etmiştik: «Halk Savaşı stratejisi politikleşmiş A. S. Stratejisidir.»

Sorunun bu şekilde konmasıyla iş bitmiyor. Asıl önemli olan PASS'nin «Kesintisiz II - III'deki tanımlaması ve yorumudur. Zaten biz, PASS denilince, Kesintisiz II - III'deki tanımlamayı ve muhtevayı anlıyoruz.

Neden?

Çünkü, genel olarak «Halk Savaşı politikleşmiş bir askeri savaştır» deyişiyle, PASS'nin Kesintisiz II - III'deki muhtevası aynı şey değildir.

PASS, Kesintisiz II - III'de, III. Bunalım Döneminin özelliklerinden kaynaklanan ve öncü savaşı aşamasına ait bir stratejik çizgi tesbiti olarak getiriliyor. Burada strateji

kavramı bütün halk savaşı dönemini kapsamamaktadır. Böylece PASS III. Bunalım Döneminin kendine özgü karekterine, hedeflerine uygun bir muhteva da ele alınmaktalır. Devrimci Sol Bildirgesinde bunu şöyle ifade etmiştik: «Bu tanımlama (PASS'nin Kesintisiz II - III'deki tanımı) bütün halk savaşları politikleşmiş bir askeri savaştır tanımlamasıyla eşit değildir; bizim gibi III. Bunalım Döneminin yeni-sömürge ülkelerinde kazandığı muhteva budur.»

Böylece PASS'nin III. Bunalım Dönemine özgü bir tanımlaması (bu anlamda **özel** diyebiliriz) ortaya çıkıyor. Bütün sorun da, bu iki tanımlama arasındaki farkı kavrayamamaktan —veya bilerek tahrif etmekten— kaynaklanıyor.

PASS'nin —özel— tanımlamasını (ki biz PASS denilince bunu anlıyoruz) Mahir Çayan'dan bir alıntıyla gösterelim.

> «Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejik çizgisinin teorik kaynakları, hareket çizgisi, somut durumların somut tahlilindedir. Yani genel olarak emperyalizmin III. Bunalım Döneminin ayırt edici niteliklerinde özel olarak bu çelişki ve özelliklerin Türkiye şartlarına yansımasında yatmaktadır.»

Bu tanımlamayla, «Devrimde Sınıfların Mevzilenmesi» yazısındaki tanımlama arasındaki farklar, yani bu iki tanımlamanın eşit olmadığı açıkça ortadadır.

1 — Devrimde sınıfların mevzilenme-

sinde «halk savaşı» gibi, II. ve III. Bunalım Dönemlerini kapsayan bir deyim kullanılmasına rağmen, burada, III. Bunalım Döneminden açıkça bahsedilmektedir.

2 — Mahir Çayan PASS tesbitini daha da açarak «silahlı propagandayı temel, öteki politik, ekonomik ve demokratik mücadele biçimlerini, bu temel mücadele biçimine tabi olarak ele alan devrimci stratejiye PASS denir» demektedir. Böylece, genel tanımlamayla, özel tanımlama arasındaki fark, PAS metodunun açılmasıyla da ortaya çıkmıştır. Mahir Çayan, genel, politikleşmiş bir askeri mücadele metodundan —yani silahlı mücadeleden— değil, III. Bunalım dönemine özgü silahlı propaganda metodundan bahsetmektedir.

Mahir Çayan, bir başka yerde, «politikleşmiş askeri savaş deyişiyle, silahlı propaganda deyişi arasında muhteva olarak bir fark yoktur» demektedir.

Özetlersek, Mahir Çayan, en genelde halk savaşlarının, politikleşmiş bir askeri savaş olduğunu söyler. Günümüz III. Bunalım Döneminde ise, bir stratejik çizgi olarak PASS'ni formüle eder. Açıktır ki, bu iki tanımlama her açıdan birbirinden farklıdır ve eşit değildir.

DY, işte bu noktada büyük bir kurnazlıkla tahrifatçılık yapmaktadır.

DY'ye göre;

1 — Bütün halk savaşları PAS'tır.

2 — Bu yüzden, günümüz III. Bunalım Dönemi halk savaşlarıyla, II. Bunalım Dönemi halk savaşları arasında bir fark yok-

tur. Olsa bile önemsizdir. Zaten bütün halk savaşlarında öncü savaşı vardır, vs.

Ama DY, Mahir Çayan'ın Kesintisiz II - III'deki tanımlamaları hakkında tek laf etmemektedir. Böylece DY, halk savaşları politikleşmiş bir askeri savaştır deyişiyle PASS'ni aynı şeymiş gibi göstererek, tahrifatçılık(yani inkârcılık) yapmaktadır.

DY, Mahir Çayan'ın genel tanımlamasının arkasına daha ne zamana kadar saklanacaktır?

PARTİSİZ SP SAVUNUCUSU MLSPB

«THKP-C'nin doğru ideolojik ve stratejik ilkeleri üzerinde inşa ettikleri merkezi disipline sahip Bolşevik nüveler (MLSPB, THKP-C «Eylem Birliği») var olan subjektif şartlardan hareketle PASS ile THKP-C'nin merkezi yapısını yeniden oluşturacaklardır.»

Bolşevik nüveler PASS'ne uygun mücadele verecekler, SP yapacaklar. Peki Parti neye.

— Parti nasıl oluşacak,

— Bugün neden aynı stratejik çizgiyi savundukları halde bolşevik nüveler tek merkez halinde değiller,

— Birleşmelerinde kıstas ne olacak.

> «...THKP-C sempatizanları tarafından, gerçekten çizgisini savunan unsurlar, kimsenin kendilerini gelip bulmasını beklememelidirler. Bolşevik nüvelerın eylemleri böyle unsurlar için birer pa-

rola olmalı ve somut şartları değerlendirerek güçleriyle orantılı olarak mücadeleye atılmalıdırlar. Savaşabilmek için kuracağımız asgari örgüt yapılarının bileşimini kendi şartlarımız tayin edecektir. (MLSPB Broşür. II. s. 71)

«...Şehir gerillasını geliştirip, kır gerillasını yaratmış bir örgütlenmenin adına THKP-C diyebileceğiz. İdeolojik, politik-askeri, örgütsel görevlerimiz II. taktik aşamanın fonksiyonlarını yerine getirmektir. (MLSPB II nolu Broş. s. 75)

«...Partinin olmadığı dönemlerde örgüt yada örgütler politik mücadelenin temel amacı olan SP'yi de güçleri oranında uygular, SP örgütsel yapı ile diyalektik bir uyum içindedir. SP'nin uygulanması örgütün gelişmesini, örgütün SP'nın gerçek ifadesini bulmasını (yani politik mücadelenin en üst biçimini) sağlayacaktır.

Bütün bunların ışığında kendi örgütsel durumumuza bakarsak yapılan eylemler **zayıf silahlı propaganda eylemleridir.** (Altını kendileri çizmiş. MLSPB I. nolu B. s, 14)

SP'de çok yönlü bir fonksiyona sahiptir. M. Ç'da SP:

— Halk kitleleri ile oligarşi arasında kurulmuş olan suni dengeyi yıkacak, halk kitlelerinin dikkatini günlük maişet derdinden kurtarıp, devrim saflarına çekecek,

— Oligarşik yönetimin, devlet cihazının yıkılabileceğini halka gösterecek, vurduğu yerden ses çıkartan güçlü bir örgütlülüğü kanıtlayacaktır.

— SP seçtiği hedeflerle siyasi gerçekleri gösterecek ve açıklayacaktır.

Yine M. Ç.'a göre SP politik mücadelenin en üst ve en etkili biçimidir. Politik mücadelede (gerçek anlamıyla) bir parti öncülüğünde verilir.

Partinin ön koşuluda ekonomik, demokratik, ideolojik ve politik mücadeleyi sürdürebilme fonksiyonunu yüklenebilen politik bir organizasyon olmasıdır.

Şimdi bu genel M-L tanımlar ışığında MLSPB'nin SP ve parti hakkındaki görüşlerinin sonuçta hangi tehlikeli noktalara vardığını irdeleyelim.

> «THKP-C'nin doğru ideolojik ve stratejik ilkeleri üzerinde inşa ettikleri merkezi disipline sahip Bolşevik nüveler (MLSPB, THKP-C «Eylem Birliği») var olan subjektif şartlardan hareketle PASS ile THKP-C'nin merkezi yapısını yeniden oluşturacaklardır. (1 nolu bildiri, MLSPB)
>
> «...Bütün bunların ışığında kendi örgütsel durumumuza bakarsak yapılan eylemler **zayıf silahlı** propaganda eylemleridir. (MLSPB, II. nolu B. s, 14)

Yukardaki iki alıntıdan DK'nın veya MLSPB'nin muhteva olarak parti ve SP'dan ne anladıkları ortaya çıkmaktadır.

MLSPB ile Eylem Birlikleri aynı görüşleri savunan fakat farklı merkezi hiyerarşileri olan birer örgütler, Parti değiller. Ve THKP-C sempatizanlarının «kimsenin kendilerini gelip bulmalarını beklemeden bu tür bolşevik nüveler kurarak mücadele etmelidirler. «Bolşevik nüvelerin eylemleri böyle unsurlar için birer parola olmalı ve somut şartları değerlendirerek, güçleriyle orantılı olarak mücadeleye atılmalıdırlar. Savaşabilmek için kuracağımız asgari örgüt yapılarının bileşimini kendi şartlarımız tayin edecektir. (MLSPB II. nolu Bülten, s. 71)

Önerme açıktır. MLSPB ve Eylem Birliği ideolojik birliği olan ve SP'yı zayıfda olsa sürdüren birer örgüttür. Ve bu tür örgütlerin her yerde kurulmasını önermektedirler.

Asgari örgüt yapılarının bileşimini ise kendi şartları tayin edecekmiş ...

MLSPB-DK partiye giden yolun kendiliğindenciliğe ve foko örgütlerine indirgemiştir.

Parti öncelikle ideolojik birliktir ve çok yönlü mücadeleyi ülkemiz özgülüne uygun hayata geçirecek bir organizasyondur.

Küçükten büyüğe doğru gelişecek bir rotayı izler. Ve her şeyin olduğu gibi partileşme sürecinide merkezi ve iradi yönlendirecek, günün şartlarının M—L tahlilini yapacak öncülere ihtiyaç vardır. Partileşme süreci kendi içinde merkeziliği taşımalıdır. Gerek ideolojik birliğin sağlanması, gerekse zorunlu pratiğin sürdürülmesinde bir mer-

kezilik ve iradilik yoksa gerçek bir kadrolaşmadan ve ideolojik birlikten bahsedilemez.

DK böyle bir süreci örgütcükler yumağı olarak görmekte ve fokoculuğunu meşrulaştırmaktadır.

Eylem Birliği, MLSPB ve daha da açık bolşevik nüveler —bunlar aynı görüşleri savunuyorlar— ve bir türlü birleşip bugün zayıf olarak yaptıkları SP'yı bir türlü güçlü hale getiremiyorlar.

Bir kere partileşme sürecinde ayrı merkezilikte olan ayrı örgütlenmelerin farklı ideolojik zeminler yaratması ve her örgütün her alanda karmaşık ilişkiler ağı yaratması kaçınılmazdır. Nihayet MLSPB ile Eylem Birliği böyle olmuştur. Uzun zamandır biribirlerini kardeş örgüt ve bolşevik nüve olarak görmelerine rağmen pratikte birliği bir türlü gerçekleştirememiş ve her iki örgüt de kendi içinde sürekli bölünmektedir. (Örneğin, Eylem Birliği, D.. Eylem Birliği (D. Eylem Birliği tekrar bölündü), MLSPB; THKP-C Savaşçıları ve yeni bölünme.)

Sonuçta işler gelip eylemde sidik yarışına dönüşmektedir. Kaldı ki, MLSPB bu birleşmeyi süreç içerisindeki örgütlerin kararlılığı ve tutarlılığı olarak da değerlendirmektedir. Ve bunun yansıması da yine eyleme kalıyor. Yani gizlilik ilişkilerinden, birbirlerini haberdar etmeden, hadi eylem yapıp kararlılığımızı gösterelim ve ardı sıra birleşme şartları düşünülür demektedirler.

Böyle bir anlayış M-L kadro ve örgüt anlayışı olamaz. Partileşme süreci örgütlü-

lüğünde aranması gereken önemli kriter öncelikle ideolojik birliktir. Sürece uygun pratikle orantılı ideolojik birliği sağlamış insanlar partileşme sürecinin özgül ilkelerine uygun olarak sürece müdahale edip, küçükten büyüğe doğru gelişen bir rota izleyerek örgütlenmeye yön verir ve pratiği yükseltirler. DK'nın önerdiği partileşme yolu soyut bir THKP-C ve 100'lerce örgütçük. Ve bunların zayıf SP (!) sı. Ne zaman nasıl «birleşeceklerine» dair ise temel bir kriter ve zaman belirsizdir. Ama temel kriter kadro anlayışlarından çıkardığımız kadarıya SP'yı (tabii kendi anladıkları SP'yı) başarıyla yürüten örgüt parti yerine geçecektir. Diğer bolşevik nüveleri kendi etrafında birleşmesini sağlayacaktır.

DK'nın SP'ya yüklediği temel bir fonksiyon yoktur. Gerçi M. Ç.'ın SP hakkında deyişlerini söylemiyor değiller ama — bugün yaptıkları SP (!) eylemleri neyi hedeflemektedir, hangi işlevi yerine getirmektedir, soruları ortadadır. Kaldı ki, partileşme sürecinde DK'ya göre bir dizi örgütte bolşevik nüve vardır. Ve bunların hepsi çok yönlü mücadele yapmakta ve zayıf SP'yı uygulamaktadır.

DK, SP'ya bu bakış tarzıyla politik mücadeleyi ve partiyi karikatürize edip mekanikleştirmektedir.

Bir kere, yukarıda da değindik. Politik mücadele iktidar alternatifi bir mücadeledir. Ve iktidar alternatifi bir mücadele de ancak parti tarafından yönlendirilir.

DK iktidar alternatifi olmayı, yani partiyi anlayamamaktadır. Bu şundan belli, politik mücadeleyi yani SP'yi zayıf, güçlü değerlendirmesi çok belirgin bir kriterdir.

Zayıflığın ve güçlü SP'nın kıstası nedir? Eğer bir eylem fazla sansasyonel olursa kuvvetli, az sansasyonel olursa zayıf mı oluyor?

Partileşme sürecindeki bir örgüt veya partileşme sürecindeki organizasyon, adına ne derseniz deyin, iktidar alternatifi değildir. Ancak iktidar alternatifini yaratacak bir organizasyondur. Yani partiyi yaratacaktır. Ama bu politik ve diğer mücadeleler yapılmayacak anlamına gelmez. Aksine bu tür, hatta SP niteliğindeki eylemleri dahi partiyi yaratmaya tabidir. Partinin yaratılmasını erteleyen veya ona zarar veren ilişki ve eylemlerden de kaçınılır. Yani, politik, ekonomik-demokratik, ideolojik mücadele, partiyi yaratmak için verilir.

Partinin yaratılma sürecinde politik, ekonomik-demokratik ve ideolojik mücadelenin nasıl bir biçim alacağı ise ülkenin o gün içinde bulunduğu objektif ve subjektif koşullara bağlıdır. Yani partileşme süreci organizasyonun subjektif niyetine bağlı bir olay değildir.

Örneğin, 71 öncesi iktidar alternatifi partiyi yaratma sorunuyla karşı karşıya kalan öncüler Türkiye Devrimi'nin yolunu, stratejisini, revizyonizm ve cuntacılıkla mücadele ederek sistemleştirmeye çalışmışlardır; yine bu süreçteki pratik ise anti-emper-

yalist mitingler, gösteriler, işçi grevlerini temel olarak içermekteydi.

Bugün ise 71 öncesinden farklı bir objektif ve subjektif şartlarla karşı karşıyayız. 71 öncesinde olmayan Türkiye devriminin yolu bugün vardır. Tek bir farklılıkla var olan ideoloji, kendilerine THKP-C'li diyen bir dizi grup tarafından anlaşılmaz hale getirilmiş ve THKP-C tezleri üzerine bir ideolojik mücadeleyi gündeme getirmiştir.

Yani ideolojik mücadele 71 öncesinde Marksizm-Leninizmin Türkiye şartlarında genel kavramlarını öğrenmek ve Türkiye ihtilalinin yolunu belirlemek mücadelesi iken bugün yerini THKP-C tezleri üzerine tartışmaya bırakmıştır. Ve bu doğrultuda bir ideolojik mücadele gereklidir.

Pratik ise yine 71 öncesinden farklıdır. 71 öncesi olmayan bu denli sivil-resmi faşist örgütlenmesi ve saldırıları bugün alabildiğine gelişmiş ve katliamlara yönelmiştir.

Bu şartlar karşısında önümüzdeki görev THKP-C tezlerinin çarpıtılmasına karşı ideolojik mücadele ve faşist terör şartlarında bir yandan faşist teröre karşı mücadele edip faşist terörün kitleleri kendi demogojisi altına almasına engel olmak ve bir yandan da bu süreçte ,bu tür mücadeleyle kadroları yetkinleştirmek ve partiyi yaratmaktır.

Anlatmak istediğimiz; bugün faşist teröre karşı devrimci şiddeti sürdürmek zorunludur. Ve zorunlu olarak partileşme süre-

ci, devrimci şiddet temelinde yükselecektir. Fakat bu devrimci şiddet iktidar alternatifi bir partinin yönlendirdiği silahlı mücadele değildir. Halkın can güvenliğini sağlamak ve faşist terörü etkisiz hale getirmeye çalışmaktır. Oysa parti iktidara oynar ve o perspektifte silahlı mücadeleyi istikrarlı olarak yürütür.

Bunun için de bugün yapılan silahlı eylemler, çok büyük etki dahi uyandırsa da sürekliliği ve çok yönlülüğü tam anlamıyla başarılmadığı için SP değildir. Çünkü SP'nin yukarıda saydığımız işlevlerini görmemektedir. Kaldı ki M. Ç.'a göre SP ile PAS arasında muhteva olarak fark yoktur. M. Ç. bu deyişiyle nasıl bir SP anlayışını savunduğunu ortaya koymuştur. Yani diğer ekonomik-demokratik ve politik mücadele ile bir bütün olarak yürütülemeyen bir SP THKP-C'nin SP anlayışı değil THKO'nun SP anlayışıdır, bu da fokoculuktur.

MLSPB de bu noktada fokoculuğu savunmaktadır. SP'yi sadece ve sadece askeri eyleme idirgemiş, SP'yı PASS içerisinde görmeyi göz ardı ederek politik mücadeleyi yozlaştırıp —partisiz de olabileceğini iddia ederek— fokoculuğu gizlemeye çalışmaktadır.

Kaldı ki yine M. Ç. «Gerilla savaşının mahalli mütegallibeye baş kaldırmakla da verilebilir» diyor. Önemli olan gerilla savaşını siyasi gerçekleri açıklama kampanyası olarak ele alınmasıdır der.

Mahir Çayan gerilla savaşını MLSPB gibi ele alsaydı gericilerin yaptıkları silahlı eylemleri dahi SP saymamız gerekirdi. Ve PASS tanımı ve onun uygulanabilirlik aracı olan parti de tam bu noktada önem kazanmaktadır.

> DK'nın anlaşılmaz görüşleri var. Bir yandan, «...var olan subjektif şartlardan hareketle PASS ile THKP-C'nin merkezi yapısını yeniden oluşturacaklardır.» (MLSPB, II nolu bülten)

Yani bugün PASS'yi hayata geçirecek partiyi kuracağız deniliyor. Öte yandan da bu stratejiyi hayata geçirebiliyorsanız neden gerçek anlamda SP'da değil de zayıf SP yapmış oluyorsunuz? Neden parti değilsiniz? Ve yine kardeş örgütlerin hepsi bunu hayata geçiriyor ve sonuçta farklı farklı merkezlerden aynı strateji hayata uygulanıyor. Neden birleşip çok daha güçlü bir parti olmuyorsunuz?

> Kaldı ki parti olmanın kıstası «...şehir gerillasının geliştirilip, kır gerillasını yaratmış bir örgütlenmenin adına THKP-C diyebileceğiz, ideolojik, politik-askeri örgütsel görevlerimiz II. taktik aşamanın fonksiyonlarını yerine getirmektir. (MLSPB, II nolu Bülten, s. 75)

Yani parti olabilmek şehir gerillasını geliştirip, kır gerillasını başlatmaktır. Bugün MLSPB'nin görevleri de bu aşamaya

denk düşer. M. Ç., 71'de hareketin izleyeceği rotayı belirtirken;

— Şehir gerillası yaratılması,
— Şehir gerillasını geliştirme ve kır gerillasını başlatma,
— Kır gerillasını yaygınlaştırmak ve psikolojik gövde gösterisi,

aşamalarına ayırmıştır. Yani M. Ç. tüm bunları derken partili durumdadır ve parti adına konuşmaktadır.

MLSPB şehir gerillasını yaratmış olmalı ki, bunun geliştirilmesi ve kır gerillasının başlamasına denk düşecek bir örgütlenmeye parti diyeceğiz deniyor.

Mantiken şehir gerillası yaratılmadan geliştirilemez. Eğer bugün yaptıkları silahlı eylemler şehir gerillası yaratılması ve başlama aşaması olan I. aşamayı tamamlamışsa, zaten partidirler. Bundan sonra yapacakları gerilla savaşını partinin öncülüğünde genişletmek olmalıdır. Yoksa THKP-C şehir gerillasını geliştirme aşamasında yenilgiye uğradığı için mi II. taktik aşamadan mücadele başlıyor. Böyle kabul edilse de mantiken yine sakat, çünkü yaratılmayan ve başlanmayan bir gerilla savaşının genişlemesi ve kırlara yayılması mümkün değildir. Ve gerilla savaşı parti öncülüğünde verilir. THKP-C de öyle yapmıştır.

Ayrıca DK, PASS'den ayrı bir SP düşünüyor ki, parti olmadan yapılan askeri eylemler SP oluyor.

BUGÜNKÜ PARTİLEŞME SÜRECİNİN DÜNDEN ÖRGÜTLENME VE OBJEKTİF - SUBJEKTİF ŞARTLAR AÇISINDAN FARKLILIĞI

Yazının çeşitli bölümlerinde bugünün dünden hangi noktalarda objektif ve subjektif farklar gösterdiğini belirtmemize rağmen toparlamakta fayda var.

71 öncesi objektif ve subjektif şartlar bugüne nazaran çeşitli farklılıkları içermektedir. Bu farklılıklar bugün, partileşme sürecinin yaşanış biçimi, ideolojik mücadele, örgütlenme ve çalışma tarzına ilişkin çeşitli noktalarda tartışılmalıdır.

Subjektif ve Objektif Farklılık :

60 - 70 dönemi Türkiye'de Marksizmin - Leninizmin öğrenildiği ve Marksizmin dar ve aydın çevreden çıkıp ileri gençliği kucakladığı ve Türkiye Devrimi'ni arayış ve rotasının tesbit edildiği bir dönemdir.

İdeolojik mücadelenin odak noktasını TİP reformizmine ve Mihri Belli Cuntacılığına karşı Marksizmin-Leninizmin öğrenilmesi mücadelesi kapsar. Kısaca Marksizm-Leninizmle donanma, tez - antitez ve sentez

aşamalarının geçirildiği bir süreçten partileşmeye varılmıştır. Ve bu süreçteki partileşme ister istemez bu sürecin özelliklerini kendi içerisinde taşıyacaktır.

Pratik, tecrübe ve yeteneklerin ortaya çıkması, ideolojik mücadelenin gelişmesi ve sentez aşamasına ulaşmasıyla orantılı olarak gelişmiştir. Sürecin tarihselliğinden kaynaklanan mücadelenin pratik anlamdaki boyutları genelde ekonomik-demokratik ve politik mücadelenin barışçıl biçimlerini yaşamıştır. Partileşme süreci oportünizme, revizyonizme, cuntacılığa karşı mücadele ve Marksizm-Leninizmin zaferiyle sonuçlanmasına karşılık, silahlı mücadele konusunda deneysizlik, tecrübesizlik, legalizmin alışkanlıkları, yakın devrim hayalleri ve başka güçlere bel bağlama eğilimlerinin körüklendiği bir süreçti.

Yine bu süreçte resmi ve sivil faşist terör bugünkü gibi yoğun değildi. Çatışmalar ancak yer yer silaha sıçrıyordu. Bugün ise sivil ve resmi faşist terör değil devrimcileri, sıradan halktan insanları da hedeflemiş ve kitle katliamlarını gündeme getirmiştir.

Geçmişte olmayan, halkın can güvenliği sorunu, bugün partileşme sürecinde devrimcilerin önüne, somut bir görev olarak, faşist teröre karşı devrimci şiddet temelinde, faşist mevzileri dağıtacak, faşist demagoji ve yalana meydan vermeyecek çeşitli örgütlenmeleri yaratmak zorunluluğunu getirmiştir.

Bugün partileşme sürecinin örgütsüz,

kadroların gelişiminin merkezilikten yoksun - kendiliğinden gruplar ve «bolşevik nüveler» (!) ve bunların «silahlı propaganda» (!) eylemleriyle yetişeceğini ve ideolojik birliğin sağlanacağını DK, ACİL vs. dışında aşağı yukarı kimse sözde de olsa savunmuyor.

Partiyi yaratma süreci Merkezi bir organizasyona ve iradeye bağımlı yürütülmedikçe ya ilahi gelecek güçlere bel bağlanır veya bugün DK'nın geliştirmeye çalıştığı kardeş (!) örgütler ve onların pratikte kendi tutarlı ve kararlılıklarını ispat etme ve kendiliğinden «bolşevik nüve» (!) lerin kurulup mücadelesiyle gerçekleşecek fokocu bir örgütlenmeye bel bağlanır. Daha baştan itibaren Merkezi bir iradeyle pratiğe yön vermek ve kadrolaşmayı sağlamak zorundayız.

Ayrıca faşist terörün her gün biraz daha artması oligarşinin resmi ve sivil muhbir ağının ve kontr-gerilla taktiklerinin yetkinleşmesi merkeziliği ve gizliliği daha ciddi kavramamız gerektiğini hayat bir kez daha kanıtlıyor.

Ülkemizin hiç bir yerinde halkın can güvenliği yoktur. Faşistler açık faşist bir iktidarın özlemi içerisinde faşist terörle kitleleri yıldırmak, gözdağı vermek ve kendi demogojileri alanında tutmak için katliamlar yaratmaktan çekinmiyor.

Bunun karşısında Devrimcilere düşen görev; yani parti silahına sahip olmadığımız Türkiye'nin bu şartlarında faşist teröre kar-

şı, devrimci şiddeti koymayı gündeme getirmektir.

Faşist terör maddi bir güçtür. Ve gücünü Emperyalizm ve büyük sermayeden almaktadır. Bu maddi gücün karşısına halkın silahlı maddi gücüyle, yani devrimci şiddetle çıkılmadığı müddetçe - faşist terörün, halk kitlelerinin, can güvenliğini tamamen ortadan kaldıracağı, halkın iyice pasifize edilip suni dengenin perçinleşeceği ve emperyalizmin ve faşizmin demogojik yöntemlerinin uygulanacağı açık faşist bir ortam yaratılmasına müsade etmiş olacağız. Geçmişte olmayan bu objektif ve subjektif şartlar karşısında, 71'de rotası tesbit edilen Türkiye Devrim mücadelesini yürütecek PASS'ni hayata uygulayacak THKP-C örgütünü yaratma sürecinde, bugünkü resmi ve sivil faşist teröre karşı mücadelede devrimci şiddeti temel alarak örgüt ve kadro ilişkilerini geliştirmek durumundayız.

Bugün faşist terörün boyutları mahalleler, gençlik, fabrikalar ve köylere kadar sıçramıştır. O zaman devrimcilerin önündeki somut adım; faşist terörün saldırı alanlarında, faşist teröre karşı koyarak kadrolaşmayı hızlandırmak ve bu doğrultuda örgütlenme biçimlerini canlı pratik içerisinde genel stratejimize (PASS) uygun bir tarzda geliştirmektir.

Bu şartlarda pratiğe geçireceğimiz örgütlenmeler hem halkın can güvenliğini sağlayıcı bir perspektifte faşist teröre karşı devrimci şiddeti sürdürecek hem de kit-

lelerin ekonomik-demokratik taleplerini devrimci şiddet temelinde yönlendirmeye çalışacaktır.

Bunun için tüm iş esaslarında, her çalışma alanında halkın savunmasını sağlayacak ve faşistlere karşı devrimci şiddeti sürdürüp faşist mevzileri dağıtıcı, faşist terörü caydırıcı rol oynayacak, aynı zamanda devrimci şiddetle orantılı halkı bilinçlendirip adım adım mücadeleye katacak **ve siyasi kadrolaşmamızın bir alt basamağı olarak faşist teröre karşı silahlı mücadele ekiplerini**, yani siyasi örgütlenmemizin politik ve askeri niteliğindeki vurucu ekiplerinin, siyasi hücre ve komitelerinin gelişmesini ve yaratılmasını sağlayacak, aynı zamanda kadro üretkenliğini de sürekli kılan kadrolaşmanın zeminini sağlayacak ve bugünkü subjektif durumumuzla orantılı faşizme karşı mücadeleyi ve halkın savunmasını sürdürecek Faşist Teröre Karşı Silahlı Mücadele Ekiplerini iradi olarak oluşturmalıyız. Bu tür örgütlenmeyi bugünün şartlarında önerdiğimizde - birtakım «keskin» (!) THKP-C savunucuları mutlaka hemen bizi suçlayacaklardır. «Gördünüz mü maskeleri düştü, bu tür bir örgütlenme Mahir Çayan'da yoktur. İşte Mahir revizyona tabi tutuldu» deyip çığırtkanlık edenler olacaktır.

Doğrudur. 71 öncesi partileşme sürecinde bu tür bir örgütlenme yoktur. Olamazdı zaten, olması eşyanın tabiatına aykırıdır. Her tür değişik örgütlenme ve mücadele biçimleri günün objektif ve subjektif koşul-

larına göre şekillenir. Ve o sürecin özellik-lerine göre biçimlenir ve pratikle şekillenir İşte biz de bu farklı objektif ve subjektif şartları değerlendirerek bugün 71 öncesi ol-mayan faşist terör ve kitle katliamlarına karşı PASS ışığında Gerilla Savaşı ve-recek bir partinin bugünden nüvelerini yaratacak bir örgütlenmenin bir alt zemini olarak Faşist Teröre Karşı Silahlı Mücadele Ekiplerini her çalışma alanına merkezi bir tarzda yaymalıyız.

Devrimci şiddet temelinde, örgütlü mücadelede kadroların kızgın pratik içerisinde çelikleşmesi değişik sınıf ve tabakalarla bizzat pratikte karşılaşıp ve bu sınıf ve tabakaların özelliklerinin kavranması, kadroların fedakârlık ve kitleler içerisinde eriyebilme, kısaca kadroların yetkinleşmesiyle orantılı olarak faşist teröre karşı silahlı mücadele ekiplerini örgütsel hiyerarşisi dışında ama kitleler içerisinde eriyen ve gerilla mücadelesini sürdürecek, vurucu (politik ve askeri) kadrolaşmanın nüveleri bugünden yaratılmalıdır. Bunun, bugünün şartlarında tek yolu da faşizme karşı devrimci şiddet temelinde gelişecek bir örgütlenmeyle mümkündür. Ve bu örgütlenme, küçükten büyüğe doğru, amatörlükten profesyonelliğe doğru adım adım gelişen sabırlı bir tarzda yürütülmesi zorunlu ve geçirilmesi gerekli bir sürece denk düşer.

Faşist teröre karşı silahlı mücadele ekiplerinin mücadelesi içerisinde yetkinleşmiş, çeşitli yetenekleri ortaya çıkmış, asga-

ri Marksist-Leninist teoriye ve Türkiye'nin sorunlarına vakıf kadroları daha üst bir platforma sıçratıp **Silahlı Devrimci Birlikleri** örgütlemeliyiz.

SDB (Silahlı Devrimci Birlikler) iş esasları ve çalışma alanlarının savunma fonksiyonlarından öte görevler yüklenip, bir nevi geleceğin gerilla nüveleri olacaktır. Ve bugünkü faşist teröre karşı mücadelede ivmenin yükselmesinde rol oynayıp anti-faşist savunma çizgisini aşacak bir programa sahip olmalıdır.

SDB'ler kitleler içerisinde eriyen, kitlelerle beraber onların sorunlarına vakıf, onlarla yanıp tutuşan, onlarla mücadele eden kadrolardan meydana gelir.

SDB elemanları, DK ve ACİL vs.'nin yaptığı gibi pratikten ve hayattan kopmuş lüks apartman katlarına kapanmış sudan çıkmış balık olamaz. SDB elemanları kitleler içerisinde erimesini bilen, onların nabzını her an hisseden gizliliği mutlak profesyonel örgütlenmelerdir.

Yine bu tarz bir örgütlenme, Silahlı Propagandayı temel alacak bir örgütlenmede, bugünden ihtisaslaşmayı ve yetkinleşmeyi sağlayacak, aynı zamanda faşizme karşı mücadelenin ivmesini yükseltip bununla orantılı siyasi-askeri kadroların yaratılması sürecini örgütlü bir tarzda daha da kısaltacaktır.

Faşist teröre karşı Silahlı Mücadele Ekipleri ve Silahlı Devrimci Birlikler birbirlerini tamlamlayan ve kadro üretkenliği-

ni sağlayan bir tarzda giderek halkı mücadeleye katan bir perspektif de ele alınmalı ve «Gerillanın denizde balık olma» esprisi gözden kaçırılmamalıdır.

KIRSAL ÇALIŞMA VE ÖNEMİ

71 öncesi, 71 sonrası ve bugün birçok siyasi yoğunluk; kırlar temel alan, halk savaşı, köylülük temel güç formülasyonlarını yapmalarına rağmen kırsal alanlardaki mücadelenin örgütlenişi ve gelişimi sürekli kendiliğindenciliğe terkedilmiş ve şehirlerde özellikle de büyük şehirlerde gelişen mücadelenin kırlarla diyalektik bütünlüğü bağlantısı kurulup gelişmesine uygun zemin yaratılamamıştır.

THKP-C de 71'de parti içerisindeki sağ sapmanın tasfiyeciliği sonucu mücadelenin gelişimini ve yaygınlaşmasını kırlara kaydıramamış ve kırsal alanlarda hareket etme şartları doğunca, gerek kitle gerekse kadro örgütlenmesinde ve kır gerillası konusundaki deneysizlik ve eksikler somut olarak gözükmüştür.

Bugün de üç aşağı, beş yukarı aynı zaaf kırların kendiliğindenciliğe terkedilişi sürmektedir. Oysa dünden, 71'den farklı bir partileşme süreci izlenmesi gerektiği ortadadır. Farklı olarak rotası tesbit edilmiş bir

halk savaşı, strateji ve program vardır. Güncel görev bu stratejiyi hayata geçirebilecek proletaryanın partisini yaratmaktır. Oysa 71 öncesinin partileşme sürecine damgasını vuran özellik ise Türkiye devrimi yolunun yaratılması ve bu doğrultudaki ideolojik mücadeleydi. Bu tartışma aslında 71 yenilgisinden sonra nereden ve nasıl başlanmalıydı sorusuyla devam etmiştir. Bizim sorumluluğumuz bu noktada gelişim sürecindeki objektif ve subjektif şartlarımızla ele alınmalıdır.

Gerçek bir Marksist-Leninist hareket örgütlemeyi hedeflemiş, devrim yolunu ve programını netleştirmiş insanlar tabii ki önce Türkiye gibi yeni-sömürge —açık ve gizli faşizmin— olduğu bir ülkede buna uygun bir örgütlenmeyi yaratma işini temel alarak işe başlamak zorundadırlar. Ama ön koşul neyi, nasıl yapabileceğine karar vermiş ve netleşmiş fikirlere sahip olmaktır. (Bu noktada DY'nin 'ADYÖD - AYÖD - Devrimci Gençlik - Bildirge ve DY gelişimi incelenmelidir).

DY sözcüleri 73'den beri iradi hareket ettiklerini söylemektedirler. İradi olduklarını kabul edersek, bu iradilik legalizmin örgütlenişidir. Bu süreç içerisinde iki yıl tek stratejik konuya değinilmeden geçirilen zaman, tüm kadroların legal alanlarda faaliyeti ve kadrolaşmadan yoksunluk DY'nin gelişimine damgasını vurur. Bu gelişim öyle bir legaldir ki, Hergün'ün faşist yazarları

dahi DY'nin kendi iç çelişkilerini yazıp uyarılar yapmışlardır .

«Merkezdeki ..... çekişmesi yakın bir zamanda neticeleneceğe benziyor ..... bugünkü haliyle askıcılara hayli yakın gözüküyor... Şimdilik bu kadar biribirlerini okşadıkça biz de devam edeceğiz. (Hergün, 2 Temmuz 1979)

DY baştan beri ne yapacağını bilen bir şekilde iradi müdahale ile örgütlendiğini iddia ediyor ama, savaşçı bir partinin örgütlenmesini hedefleyen bir rota izlememiştir. Gelişen durumdan tabii ki biz de payımızı aldık ve DY'nin legalizm örgütlenişi yüzlerce kadroyu oligarşinin sınırları içerisinde tuttu. Ve arpa boyu bir gelişme sağlayamadık.

Gidişin nereye varacağı DY'nin nasıl bir parti ve mücadeleyi hedeflediği ortaya çıktığı süreçte ise artık legalizmin bataklığında epeyce mesafe katetmiştik. Biz ister istemez bir yandan DY'nin çizdiği legal şartlar içerisinde oportünizme karşı mücadele edecek öte yandan hareketimizin gerçek kadrolaşmasını yaratmayı hedefleyecektik. Kısaca karmaşık bir görevler bütünüyle karşı karşıyaydık. Ve Legalizmin bir dizi dezavantajlarıyla mücadele etmek zorundaydık.

Yine Legalizmin bataklığından kurtuluş mücadelesi verirken kırsal alanın kendiliğindenciliğe terk edilmesinin de önüne geçip iradi müdahaleyi yapmalıyız. Aslında

DY'nin gerek legalizmin örgütlenişi gerekse çeşitli alanların kendiliğindenciliğe terk edilmesi bir bütün olarak halk savaşını özünde kitlelerin kendiliğinden gelişen mücadelesine terk etme anlayışından kaynaklanmaktaydı.

DY döneminden kalan kötü mirası aşmamız ve tüm sorunlara iradi müdahale edebilmemizin ön şartı DY'nin yarattığı kafa yapısının değişmesiyle orantılı gelişecektir.

İşte tam bu noktada kırsal alanların örgütlenmesi ve önemi değer kazanmaktadır.

THKP-C'nin de subjektif şartlar (sağ sapma ve partileşme sürecinin farklılığı) sonucu kır gerillası konusunda zengin bir deney ve tecrübesi yoktur. Bugün de kırsal alanlardaki köylülüğün kendine özgü yapısının Marksist-Leninist tahlili, kırsal alanlarda yaşamın, barınma ve gerillanın hareket kabiliyeti, kadroların bu noktalardaki tecrübeleri ve alışkanlıklarının olmaması eksikliğini sürdürmektedir.

Köy çalışmasını, başlıbaşına hem de temel bir çalışma alanı olarak ele alırsak, bugünden —partileşme sürecinde— kırsal alanlarda gerilla savaşını hedefleyecek bir perspektifte örgütlü bir çalışmayı şehir ve kır diyalektik bütünlüğünü gözden kaçırmadan ele almak zorundayız.

Kırsal alanların özelliklerini bizzat pratikte kavrayacak ve sürekli kendisini yenileyecek bir kadrolaşmanın kırsal alanlardaki görünümü bugün; yarı gerilla faaliyetinin kırsal alanlarda örgütlenmesidir.

Yarı-gerilla kavramı, gerilla silahlı olmasına rağmen henüz kırsal alanlardaki oligarşik güçlerle çatışmayı hedeflemez. Onun temel amacı kırsal alanların partileşme sürecine özgü örgütlenişi ve bizzat kırsal alanların Marksist-Leninist analizi ve kır gerillacılığı konusunda deney ve tecrübe birikimi sağlamaktır.

Ortaya çıkacak menfi sonuçlardan korkmamalıyız. Yarın savaşın en kızgın anında deneysizliğimiz ortaya çıkacağına bugünden eksiklerimizi anlayıp tecrübe birikimi sağlamalıyız.

Oligarşi, bugün çıkartmak istediği olağanüstü hal yasaları, Avrupa'dan özellikle Almanya'dan aldıkları ve öğrendikleri devrimci avı dersleri, ordunun ve MİT'in iç savaş için yetkinleştirilmesi, mahallelerde istihbarat ve muhbir ağı, geniş çaplı ev ev aramalar ve gelişen sınıflar savaşı bir kez daha kanıtlıyor ki, şehirler alabildiğine oligarşinin denetimi altındadır. Gerçi kırsal alanlarda da oligarşinin bu yöndeki çalışmaları yok denemez. Ama yerleşim alanının düzensizliği ve kırsal alan özellikleri şehirlere nazaran halk ordusunun kurulması ve gerillanın hareket kabiliyeti açısından Emperyalizmin yumuşak karnı olma esprisini muhafaza etmektedir. Şehir - Kır diyalektik bütünlüğü içerisinde kırsal alanlar temeldir. Şehirlerin kırlara göre nispi bir gelişme göstermesi kırların temel olma özelliğini kaybetmez. Kaldı ki temel olma özelliğini nü-

fus oranlaması yaparak ele alma sorunu ve tezi 71'de M. Ç.'ın «Devrimde Sınıfların Mevzilenmesi» yazısında mahkûm edilmiştir. Temel olma esprisi Emperyalizmin yumuşak karnı olma özelliğinden kaynaklanmaktadır.

Sınıflar mücadelesi karşısında gittikçe azgınlaşacak olan oligarşinin daha bugünden kitle katliamlarından ve tutuklamalardan kaçmadığı ve bunun önümüzdeki dönemde daha yüksek boyutlara varacağı açıktır. Şehirdeki mücadele, kırsal alanların temel ve gerilla savaşı perspektifiyle bütünleştirilemezse yenilgi beraberinde gelecektir. O halde Devrimciler zaman geçirmeden şehir - kır diyalektiği bütünlüğü perspektifinde tüm eksik ve deneysizliklerini gidererek bu tür bir örgütlenmeye hız vermelidirler. Ve kır örgütlenmesi temel bir önem kazanmalıdır.

Kırsal alanların örgütlenmesiyle partileşme sürecine özgü tartıştığımız perspektifte eksiklerimizin giderilmesi, kırsal alanların kendiliğindencilikten kurtarılmasını legal - yarı legal - illegal tüm çalışma biçimlerine kendine özgü şartlarda inceleyip hayata uygulamak, anti-faşist savunmayı sağlayarak **Faşist Teröre Karşı Silahlı Mücadele Ekiplerini (Kır Silahlı Mücadele Ekipleri) örgütlemeyi gerektirir.** Ama tüm bunlar yetmez. **Kırsal alanların önemi halk ordusunun kurulması için uygun şartları bağrında barındırmasıdır.** Bunun yolu da Silahlı Devrimci Birlikler biçimindeki örgütlenmelerin kır

gerillasını yaratma ve deney birikiminin sağlanması perspektifinde ele alınmasıdır. Bu tür çalışma kırsal alanlardaki gerilla savaşı için gerekli pratik ve teorik materyali bize sağlayacaktır. Bugün yarı-gerilla fonksiyonunda, direkt oligarşiye saldırıda bulunmayan bu birlikler, savaşa partili olarak başladığında birçok deney ve tecrübe birikimi sağlamış olduğundan gerilla müfrezelerinin yaratılması zor olmayacaktır. Şehir gerillası hakkında deney, tecrübe birikimi, tatbik konuları hakkında kıra nazaran çok daha avantajlıyız. Gerek 71 gerilla savaşı, gerekse anti-faşist savunma çizgisinde de olsa, bu doğrultuda 73'den bu yana süregelen çatışmalar kadrolara şehir gerillacılığı konusunda yeterli olmasa da gerekli tecrübe ve ihtisası sağlamıştır.

Faşist Teröre Karşı Silahlı Mücadele Ekipleri, DY'nin Direniş Komiteleri ve Cephe :

Faşist Terör karşısında kitlelerin can güvenliği ve faşist teröre karşı devrimci terör temelindeki bir mücadele zorunlu bir haldedir. Bunun için de biz faşist teröre karşı silahlı mücadele ekiplerini öneriyoruz.

Faşist Teröre Karşı Silahlı Mücadele Ekipleri, kitlelerin ekonomik-demokratik, ideolojik mücadelesi yanında bu zeminde faşist terõre karşı devrimci şiddeti sürdüren ve siyasi kadrolaşmaya geçmesi gereken elemanlardan oluşur.

DY'nin Direniş Komiteleri ise kadrolaş-

manın bir alt basamağından hareketle devrimci şiddeti sürdüren ve Devrimcilerin meydana getirdiği silahlı ekipler değildir. Bunun somut kanıtı DY'nin Direniş Komiteleri hakkındaki deyişleriyle kanıtlayalım.

«Direniş Komitelerinin bütün anti-faşist halk güçlerini içerecek ve temsil edecek bir şekilde, yani cephesel bir örgütlenme şekli olarak kavranması doğru mudur? Kuşkusuz ki bu yaklaşım doğrudur.» (DY, s. 16)

«Demokratik Kitle Örgütleri kendi aralarında bu temelde bir birlik ve örgütlenme anlayışı geliştirmelidirler. Devrimci direniş komiteleri örgütlemelidirler...» (DY, s. 7)

«Direniş Komiteleri; faşizme karşı CHP tabanındaki kararlı anti-faşist unsurlardan, solun tüm kesimlerine kadar, anti-faşist cephede yer alan tüm unsurları kapsaması gereken kitlesel nitelikteki örgütlenmeler olarak kurulabilir.» (DY, Öz. s. 4)

«Direniş Komiteleri en geniş anlamda, devrimci halk iktidarının birer nüveleri olarak kavranmalı ve bu doğrultuda derinleştirilip geliştirilmelidir.» (DY, s. 10)

Alıntılarda da görüldüğü gibi DY direniş komitelerini kitle örgütlemeleri olarak ele almakta ve her türlü anti-faşistten meydana gelmiş birlikler olarak düşünmektedir.

Bu öneri DS Bildirgesinde de izah ettiğimiz gibi Halk Savaşı'nın kitlevi karekter kazandığı dönemlerde çeşitli ülkelerde denenmiş cephe örgütlenmeleridir. Ve kitlenin potansiyelinin alabildiğine yoğun ve politize olduğu bir sürece tekabül eder. Böyle bir cephenin öncüsü de proletaryanın partisidir.

Ülkemiz bu tür şartlardan yoksundur. Öncelikle proletaryanın öz partisi yoktur. Bilindiği gibi, Cephe geniş anlamıyla çeşitli sınıf ve tabaların, ortak birliğini ifade eder. Bu birlik de belli bir düşman veya ezen sınıfa (emperyalizme, faşizme) karşı oluşur. Cephenin oluşması için ön şart proletaryanın partisidir. Bu **oluşmadan** cephenin oluşturulmasından **bahsetmek mümkün** değildir; «ikisini birden oluştururum» demek ise, partiyi oluşturmaktan kaçmak (yani mücadeleden kaçmak) anlamına gelir. Elbette cephe-parti birbirinden bağımsız iki şey değildir. Birbirine bağlı birbirini etkileme içindedirler. Ama **temel** görevimiz partinin oluşturulmasıdır. Türkiye'de «Cephe - parti» birbirinden ayrılmaz denilip, aslında **temel** görevden kaçınılmaktadır. Evet, bugün anti-faşist halk cephesi kurulması ancak ve ancak proletarya partisinin kurulması ve gücüne bağlıdır. Temel görev budur, gerisi «cephe» üzerine boş gevezeliklerdir. Çünkü, partinin oluşturulması, cephenin oluşması için ilk adımdır.

DS proletaryanın savaş örgütünün oluşmasını temel görev saptadığı için de her

türlü mücadele ve örgütlenme biçimlerini bu hedefe yani partiyi yaratma doğrultusunda harcamak zorundadır. İşte Faşist Teröre Karşı Silahlı Mücadele Ekipleri böyle bir perspektifle ele alınmalıdır.

Faşist Teröre Karşı Mücadele Ekiplerinin kitlelerin ekonomik-demokratik taleplerini, ideolojik mücadeleyi bir kenara bırakması düşünülemez. Zaten faşist teröre karşı devrimci şiddet bugün halk kitlelerinin demokratik bir talebi olarak gündemdedir. Ve bu talebin öncülüğünü, bugünkü objektif ve subjektif şartlarda faşist teröre karşı devrimci şiddeti sürdürmeyi temel almış ve bu süreçte kendi kadrolarını bu perspektifte yaratmayı hedeflemiş devrimci bir hareket ele alabilir.

Kitlelerin kendiliğinden faşizme karşı mücadelesi bugün yok denecek kadar azdır. DS Bildirgesinde bugün kitlelerin politize olup cepheleştiği ve faşizme karşı savaşma diye bir olayın olmadığını savaşın örgütlü devrimciler ve faşistler arasında geliştiğini söyledik. Ayrıca dipnot olarak da bugün kitlelerin faşizme karşı mücadelesinin «Bir canlıya dokunursan tepki gösterir misali» olduğunu söyledik; özellikle de oligarşinin böl yönet politikasını uygulayan çeşitli yerlerde mezhep düşmanlığı yarattığını ve bu düşmanlığın meydana geldiği yerlerde ise halk zorunlu olarak kendini savunma durumuyla karşı karşıya kalmıştır. Ama çatışan yine öncü devrimcilerdir.

Bu tesbitimiz üzerine biribirlerini anti-

marksist, revizyonist ve maceracılıkla suçlayan değişik tandaşta çeşitli gruplar aynı ağızdan aynı kelimelerle bize saldırıya geçtiler.

«Ne demek? Kitlelerin faşizme karşı mücadelesi, canlıya dokunursun da tepki gösterir misaliymiş...» (HK, Y. Gençlik)

«Askıcılar kitlelerin mücadelesini nasıl hor görüyor. En kötü bir sosyoloji talebesi dahi böyle bir tahlil yapmaz vs. (DY)

Biribirinden taban tabana —tabii soyut teoride— farklı görüşler, farklı bir kitle anlayışı, devrim ve çalışma tarzını savunan DY ve HK bizim bu deyişlerimiz üzerine büyük manşetlerle saldırıya geçtiler. Önce HK vakit geçirmeden hem de kraldan daha kralcı bir tarzda sorumsuz «Askıcı şefler...» başlıkları atıp bizim nasıl kitleleri hor gördüğümüzü, nasıl kendisini dünyanın merkezinde gören kibirli küçük burjuvalar olduğumuzu uzun uzun anlattılar. HK'ndan ilham almışcasına DY de HK'nun sözlerini bize karşı kullanmaktan geri kalmadı. Hele DY konuyu iyice dejenere etmeye çalıştı. İşte tüm bu olan «çatışmaların ekonomik sosyal temeli yok muydu, hani ülkede milli kriz vardı, bu çatışmalar bunun sonucu değil midir?» cinsinden teorik açıklamalarla güya bizim kitlelerin mücadelesini anlamadığımız ve meseleyi mezhep çatışmasına indirgediğimizi ispat edecek.

Evet doğrudur. DY'un dediği gibi toplum içerisinde oluşan her çatışmanın ve çelişkinin temelinde sosyo-ekonomik nedenler yatar. Kaldı ki, sorunu böyle almak bizim tartıştığımız konuya ışık tutması anlamında bir şey ifade etmemektedir. Bu bütün toplumlar için geçerli Marksizmin ABC'sidir ve herkes de bilir —hatta DY de bilir ki, mezhep çatışması olsa bile— ki bizim iddiamız o değildir — bunun da temeli sosyo-ekonomik nedenlerdir.

Ülkemizde milli kriz olgunlaşmamış da olsa sürekli vardır. Bu tartışmasız THKP-C'yi savunduğunu iddia edenlerin görüşleridir.

Kaldı ki, HK ve DY'un iddiaları yalnız burada da birleşmemekte; bizim ne kötü sorumsuz askıcılar olduğumuz, İGD'nin kuyrukçuluğunu nasıl yaptığımız tek koro halinde DY ve HK'nun sesi bir borozandan sürekli çıkmaktadır.

DY ve HK şeflerine nasihatımız, gerçekten kitleleri hor görüp küçümsemiyor ve kitlelerle birlikte yanıp tutuşacak kadar devrimcilerse yazı masasından kalkıp kitlelerin içerisine girsinler. Kitlelerin ne durumda olduğunu çok iyi görürler. Ayrıca DY ve HK yazarları bugün doğudaki bölgelerimizde Alevi kesiminin genellikle sol saflarda, Sünni kesimin ise sağ saflarda olmasını nasıl izah ediyorlar acaba?

Oligarşinin böl-yönet politikası perspektifinde Sünni kesimin faşist demogoji

alanında tutulup Alevi kesiminin sola açık bırakılması değil midir?

HK yazarı ve DY hemen saldırıyor. Peki sosyal şartlar! Peki Sünniler aynı sosyal ekonomik şartları yaşamıyorlar mı? O zaman nasıl oluyor bir taraf sol saflarda bir kısım sağ saflarda ve saldırgan faşistler ve oligarşinin böl - yönet politikası ortadadır. Bugün doğuda çocuklar daha konuşmaya başlarken Alevi - komünist düşmanı olarak yetişmektedir. Tabii ki, çatışma ister istemez bu subjektivizmi de içinde taşıyarak gelişecektir. Ve bundan ötürüdür ki, devrimciler Alevi ve Sünni halkın beraber yaşadığı alanlarda oligarşinin Alevi - Sünni ayırımı ve karşı propagandasına karşı mücadele etmediği sürece ve bu demogoji yıkılmadan bu tip yerlerdeki çatışma Alevi - Sünni görünümünde yansıyacak ve oligarşi Sünni kesimi anti-komünizmle mücadelede bir silah olarak devamlı kullanacaktır.

Cephenin ikinci tanımlaması vardır. THKP-C de bu anlayışa uygundur. Yani, partiye bağlı, savaşan militanlardan oluşan cephe. Bu tür bir cepheleşmenin yaratılması, politik ve askeri liderliğin birliği ilkesinden ötürü, kesinlikle partinin yaratılmasından ayrı değildir. Gelişen süreç içerisinde, parti ve cephe örgütlenmesinin birbirinden ayrılmasıyla, cephenin biçimi, diğer sınıf ve tabakaları içermesi vs. de partinin insiyatifinde, değişebilir. Bugünden, bu konu hakkında bir şey söylenemez.

DY'nin cephe anlayışı bu tanımlamaya da girmemektedir. Çünkü DY'nin savaşan militanların cephesi diye bir derdi yoktur.

fiatı. 30 TL.